

BULETINUL CASA ROMÂNĂ

MARTIE-IUNIE 1988 -

EDITORIAL: "Basarabia" (IJS).....	3
Ion Buzdugan, "Casa dela Nistru".....	6
Mihai Eminescu, "Invierea".....	7
Ovidiu Vuia, "Prof. Teodor Naum".....	8
Aron Cotruș, "Psalm românesc".....	18
Georgia Tennison, "Dulcea pasăre a morții".....	19
Alexandrina Isac, "Teiul lui Eminescu".....	20
I. Al Basarabescu, "In via de sus".....	21
Vasile Alexandri, "Cristos a înviat".....	22
V. Copilu-Cheatră, "Rugăciune".....	23
N. Novac, "Kahlil Gibran".....	25
Eugenia Adams-Mureșanu, "Stejarul".....	29
Corneliu Stan, "Mărtisorul".....	30
Maria Giurgiu, "Poem pentru Țara mea".....	35
N. Novac, "De luat aminte".....	36
CĂRȚI: Ov. Vuia, PROFESORUL ION NISTOR.....	38
recenzie, Copilu-cheatră	
D. Fornade, CANTECE., recenzie, D. Ichim	
TĂLMĂCIRI--Ronsard, Ilie Racoveanu.....	41
ENGLISH SECTION: M. Popescu, "N. I. Herescu".....	50
Nadia Costache, "In Memoriam".....	52
David B. Funderburk, Pinstripes & REDS.....	54
SPICUURI DIN PRESĂ (IJS).....	55
PREZENȚE CULTURALE ROMÂNEȘTI (IJS).....	74
STIRI DE LA CRC (IJS).....	77
STIRI DE LA PAROHIA "Invierea Domnului".....	87
ACKNOWLEDGMENTS (JCS).....	90
BULLETIN BOARD.....	91
CRC CALENDAR & MEMBERSHIP ROSTER.....	94

Editorial Board

Eugenia Adams-Mureșanu	Foreign Correspondents
Nicolae Cazacu	Angela Comnène
Traian Ocneanu	Dionisie Ghermani
Mihai Olteanu	Dumitru Ichim
Mircea Rațiu	Aurelio Răuță
Rev. Ion Sârbu	Emile Vicaș
Vasile R. Versavia	Ovidiu Vuia

Secretary: Judy Smultea

SUBSCRIPTIONS: \$10/yr in U.S.A. & Canada
(\$15/yr air abroad)

* \$5 student/senior/new refugee discount available

ADDITIONAL DONATIONS WELCOME

Buletinul Casa Română

- APARE TRIMESTRIAL

Redacția și Administrația: 124 Montecito Ave.

Oakland, CA 94610 - Tel. (415) 934-8558

Redactor: ILIE SMULTEA " 832-9480

Redactor literar: NICOLAE NOVAC

Anul XI Nr. 1-2

EDITORIAL

BASARABIA

Numele acestei părți ruptă din trupul și din sufletul Moldovei lui Ștefan cel Mare și a celorlalți voievozi din familia Basarabă nu se va putea scoate niciodată din mintea și inima românilor.

Pământul ei roditor și populația ei harnică s'au văzut cotropite de hoardele țariste în 1812. Cu inima frântă de durere neamul Basarabilor a fost silit să rabde pas de cismă muscăleasca pe ogoarele mănoase și pe drumurile ce duc la cetățile ridicate de voievozi și de brațe românești pe malul Nistrului--Hotin (1371), Cetatea Albă, Tighina, Soroca, Orhei. Sub zidurile lor se odihnesc și veghează spiritele vitejilor ostași basarabeni care au pierit luptând pentru apărarea frontierei de pe Nistru. Și din nou cotropită după al doilea război mondial de către Armata Roșie care a instalat la putere o înfirmă minoritate comunistă pentru că așa a vrut Stalin--cel mai sângeros dintre dictatorii vechi și noi.

Cu ce drept vin Rușii din stepele asiatice să pună stăpânire și să exploateze pământul drag al moșnenilor răsplătiți de trecuți Domnitori pentru

bravuri ostășești atunci când supraviețuiau în luptă? Nici o lege cerească or lumească nu-i îndreptățește să se întindă ca pecinginea peste pământurile și peste via românească.

Martorul ocular al unirii de la 27 Martie 1918, Anton Crihan care ne-a onorat anul acesta cu o povestire pe scurt a acelui moment istoric înălțător descrie entuziasmul nemărginit al adunării de la 27 Martie, 1918, la citirea de către Ion Buzdugan a declarației de unire votată de către Sfatul Țării, cu o majoritate zdrobitoare:

În numele poporului Basarabiei, Sfatul Țării declară republica democratică moldovenească (Basarabia), în hotarele ei dintre Prut, Nistru, Marea Neagră și vechea graniță cu Austria, ruptă de Rusia acum o sută și mai bine de ani din trupul vechi Moldove, în puterea dreptului istoric și dreptului de neam, pe baza principiului că năroadele singure își hotărăsc soarta, de azi înainte și pentru totdeauna se unește cu România....

Dar întrebarea cea mai jenantă este--cum au putut aliații--adică Statele Unite--să confirme, la Yalta, târgul din 23 Aug., 1939 (Pactul de neagresiune) între Hitler și Stalin, prin care Basarabia a fost dată pradă lui Stalin? Prin acest act s'a călcat în picioare nu numai principiul de auto-determinare stabilit de un vrednic președinte american, Woodrow Wilson, predecesorul lui F. D. Roosevelt, dar s'a creiat impresia că unele din vederile statale ale lui Hitler au fost bune--doar altele n'au fost bune. Ideea de "buffer zone" (zonă de securitate) invocată de Stalin a fost chiar atunci, în 1945, repudiată de către ambasadorul american la Moscova, Averell Harriman într-o telegramă de opoziție trimisă președintelui Roosevelt, arătând viclenia din dosul ei. F. D. Roosevelt însă n'a dat ascultare sfatului ce venea de la un bun cunoscător al problemelor est-europene. Incurajat de această

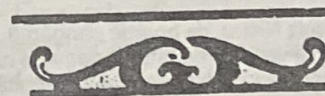
generozitate pe spinarea altor popoare, Stalin a mai luat o fâșie bună din Bucovina și ținutul Herța ca să-și facă drum de acces direct la alte două țări satelizate, Cehoslovacia și Ungaria. Peste trei milioane de oameni au fost astfel condamnați să sufere pe nedrept opresiunea Moscovei.

În sufletul și în mintea fraților Basarabeni și a românilor de pretutindeni, însă, răsună și vor continua să răsună până la o nouă împlinire, cuvintele Regelui Întregitor Ferdinand I, rostite la 27 Martie 1918:

Cu adâncă emoție și cu inima plină de bucurie, am primit știrea despre importantul act, ce s'a săvârșit la Chișinău. Sentimentul național ce se deșteptase atât de puternic în timpurile din urmă în inimile moldovenilor de dincolo de Prut, a primit, prin votul înălțător al Sfatului Țării, o solemnă afirmare. Un vis frumos s'a înfăptuit....

[I. Smultea]

Cartea prof. Anton Crihan, ROMANIAN RIGHTS TO BESSARABIA ACCORDING TO CERTAIN RUSSIAN SOURCES; Humboldt State Univ. Press, 1986, se poate încă obține prin comandă la "Casa Romană & Capela", 124 Montecito, Oakland, CA 94610 (Att. Librarian). Prețul este \$5 + \$1 pentru expediție.

TRĂIASCĂ UNIREA BASARABIEI
CU ROMÂNIA
DE-A PURURI ȘI TOTDEAUNA!
PREȘEDINTELE STATULUI ȚĂRII,
ION INCULEȚ
VICE-PREȘEDINTE
PAN. HALIPPA
SECRETARUL STATULUI ȚĂRII
I. BUZDUGAN.

Ion Buzdugan:

Căsuța dela Nistru

Căsuță părăsită, în satul dela Nistru,
Cu ochii plânși în lacrimi și rugăciuni în șoapte,
Ce glas străin de buhă se tânguie sinistru,
Sub strașina ta veche, ca la priveghi, în noapte?

Acolo, lângă vatră, în nopți cu clar de lună,
Eu ți-am gustat lumina, cu bunii și părinții,
Dar au venit căpcânii și pulbere'n furtună,
Ne-au risipit pe drumuri, în prada suferinții! . . .

La vatra ta săracă a fost lumină caldă
Și-o maică ziua'n treagă zorea, ca o furnică;
Azi vatra-ți este rece și focul n'o mai scaldă
Și n'auzi ciripitul în cuib de rândunică.

Și tu, bisericuță din deal, ce stai cu teamă
Și clopotele tale, de ce nu sună'n turle
Să-ți cheme credincioșii? De ce, de ce nu-i chiamă?
Și'n nopți, de peste Nistru, ce haite prind să urle? . . .

Căsuță dela Nistru, de hoarde pângărită,
Ne-om mai vedea vreodată, la vatra de ruine
Să-ți ingenunchi în față, icoană răstignită,
Să plâng de fericire, căsuța mea, cu tine?!

ÎNVIEREA

Prin zidurile inegrite, prin izul umezelii
Al morții rece spirit se strecură în tăcere;
Un singur glas îngână cuvintele de miere,
Închise în tartajul străvechei Evanghelii.

C'un muc în mâini moșnege, cu barba ca zăpada,
Din cărți cu file unse norodul îl învață
Că moartea e în luptă cu vecinica viață,
Că de trei zile'nvinge, cumplit muncindu-și prada.

O muzică adâncă și plină de blândete
Pătrunde tânguioasă puternicile bolți:
„Peirea, Doamne sfinte, căzu în orice colț,
„Căci a căzut în însuși izvorul de viațe.

„Nimica înainte-ți e omul, ca un fulg,
„S'acest nimic îți cere o rază mângăioasă,
„In pâlcuri sunătoare, de plânste duioase
„A noastre rugă, Părinte, organelor se smulg.”

Apoi din nou tăcere, cutremur și sfială
Și negrul întuneric se sperie de șoapte . . .
Două spre-zece ceasuri răsună . . . Miez de noapte . . .
De-odată'n negre ziduri lumina dă năvală . . .

Un clopot lung de glasuri vui de bucurie;
Colo'n altar se uită și preoți și popor,
Cum din mormânt răsare Christos mângâietor,
Iar inimile toate s' nesc în armonie:

„Cântări de laude' nălțăm

Noi Ție Unuia.

Primindu-L cu psalmi și cu ramuri

Plecați-vă neamuri

Cântând Aleluia!

Christos a înviat din morți

Cu cetele sfinte,

Cu moartea pe moarte călcând,

Lumina ducând,

Celor din morminte!”

MIHAI EMINESCU

Ovidiu Vuia:

PROFESORUL

TEODOR NAUM,
minunatul tâlmăcitor

Opera lui V. Pârvan în cultura românească se manifestă nu numai prin valoarea ei intrinsecă dar și prin influența avută asupra contemporanilor și urmașilor săi, astfel că ea deschide în multe sectoare o nouă eră rodnică de studiu și cercetare. Incepând cu Pârvan au luat la noi în țară un deosebit avânt explorările arheologice, de la el și elevii lui cunoaștem mai multe date despre strămoșii noștri Daci și Traci (minus exagerările d-lui I. Drăgan și ale ciracilor săi) iar ca o mare realizare semnalăm că între timp s'au tradus aproape toți clasicii greci și romani, bună parte dintre aceste lucrări pot fi găsite la biblioteca română din Freiburg.

Neapărat în munca titanică de-a construi temple în munții spiritului pur și veșnic, alături de Pârvan un rol important l-a avut și homeridul G. Murnu, aromân din Veria, cât și, mult mai necunoscut, profesorul Teodor Naum, de care vreau să mă ocup în rândurile de față.

Prin tâlmăcirea primelor șase Canturi ale Eneidei lui Publius Vergilius Maro în endecasilabul iambic și din când în când în versul de douăsprezece picioare numit sdrucchiolo, în versificația italiană, T. Naum reușește o creație în limba română de-o extraordinară calitate. Și când zic tâlmăcire înțeleg că a tradus recreind în graiul românesc pasărea măiastră a epopeei poetului roman. Pot scrie că alături de Lais de Eminescu, epopeele homerice, Iliada și Odiseea de G. Murnu, Faust de Goethe în versiunea lui Lucian Blaga, cele șase Canturi ale Eneidei traduse de T. Naum

ocupă un loc bine meritat printre lucrările capodopere ale literaturii române.

La același nivel se ridică și Idilele lui Teocrit, în întregime traduse de T. Naum după ce în 1925 le-a comentat pe larg în cartea Idilele rustice ale lui Teocrit. Deoarece spațiul nu-mi dă altă posibilitate, voi încerca să redau toate calitățile tâlmăcirii idilelor teocritiene prin analiza uneia singure și anume a celei a XI-a, intitulată "Ciclopul".

Poemul este dedicat prietenului său, medicul Nicias din Milet, căruia caută să-i arate că singurul leac pentru dragoste, este poezia și muzica:

Nicias, nu-i nici un leac pentru dragoste altul
pe lume

Nici alifie și nici vreo făină, socot, fără numai
Zânele care'n Pieria stau: alinarea aceasta
Este pe lume, și-i dulce, dar n'oi poți găsi așa
lesne.

(Muzele se cheamă Pieride de la regiunea numită Pieria, unde s'au născut din Zeus și Mnemosina).

Ciclopul Poliphem o iubește pe Galatea. Primul, fiul lui Neptun, uriașul cu un singur ochi nu mai e prezentat ca în Odiseea lui Homer, drept un monstru sălbatec ci umanizat prin dragostea sa plânsă într-o cantilenă amoroasă, caracteristică epocii alexandrine, când cel mai important subiect al poeziei îl forma iubirea. Procedul lui Teocrit de a exprima sentimente omenești sub carapacea unui fizic deformat, deci de-a ridica urâtul la rangul de artă, îl vom găsi cu precădere la romanticii Victor Hugo prin Cicoșatul de la Notre-Dame sau în Rigoletto, operă a lui Verdi, unde ia viață parcă drama unuia din bufonii pictați de Velasquez. De altfel Tersit, în Iliada lui Homer, "un flecar, n'avea pereche de slut, spanchiu și olog, cu niște fire de păr pe creștet" la Shakespeare ia rolul pozitiv al comentatorului din Troilus și Cressida, pe lângă un Ahile psihopat lăudăros, Ulise un mincinos ordinar iar Elena o damicelă proastă și ușuratică.

Dar Teocrit nu adoptă nici tonul tragic, nici pe cel de parodie ca în exemplele de mai sus ci, nu rar, presară peste mărturiile lui Polifem mirodeniile finei ironii cu răbufniri discret comice, nu altfel de cum îl

cunoaştem şi pe George Coşbuc în idilele sale din lumea satului ardelenesc, paralela dintre cei doi mari poeţi nu este una nefondată, poetul din Hordou, mai mult decât un simplu poet al ţărănimii, cum l-a numit Dobrogeanu-Gherea, corespunde unui Teocrit roman.

Galatea, obiectul afecţiunii lui Polifem, cea mai frumoasă dintre Nereide, este fiica zânei Doris şi a lui Nereu. Personifică spuma mării, de unde numele ei de "albă ca laptele" şi-l iubeşte pe Acis. Acesta ucis de Polifem din sângele lui va izvorî un râu pornit de la poalele Etnei. Goethe în *Faust II* o reprezintă călătorind în carul-scoică al Afroditei, după plecarea acesteia din Cipru (de aceea i se mai zicea şi Cypris), Galatea este venerată în locul ei. Modelul poetului german l-a constituit pictura lui Rafael de pe pereţii vilei Farnesina din Roma, în ea o putem admira pe cea "albă ca laptele" în carul-scoică, alături de celelalte Nereide, fiinţe ale mării.

Acţiunea idilei are loc în Sicilia, patria de baştină a Ciclopilor, şi fiindcă insula e amintită ca "din părţile noastre", exegeţii consideră că poetul nostru-i originar din Sicilia, din strămoşi veniţi de la Cos.

Dragostea lui Polifem se conturează cât se poate de puternic:

Nu-i trimitea trandafiri, nici şuviţe de păr şi

nici mere,

Insă nebun o iubea, de nimica nevrând să mai ştie.

Deseori oile sale-au venit singurele la staul

De la păşunea cea verde...iar el se topea de iubire.

Aici poetul denunţă amorul patetic în formă dar rece în fond atât de propriu poeziei alexandrine exprimată în versuri galante şi parfumate, pedant meşteşugite în atelier dar deloc trăite deci acţionând în cel mai norocos caz ca un decor frumos de teatru.

Polifem se topea de iubire căutându-o pe Galatea: zâna din Cipru îi făcu o grozavă rană la inimă şi săgeata-i răzbise ficatul! Leacul îl găseşte stând pe culmea unei stânci, cântă cu ochii duşi, de sus pe întinsele ape, deci iată-l pe Polifem în postura lui René de Chateaubriand!!

Mai toată idila în afară de ultimele două versuri, cuprinde canţoneta lui Polifem. De o adâncă semnificaţie se arată a fi primele versuri:

O! Galatea mea dalbă, de ce îţi alungi tu iubitul?
Tu, cum e caşul de albă şi gingaşă ca o mieluţă,
Ca o viţea de zglobie, cu sânii pietroşi cum e poama
Cea aguridă! Tu vii când somnul cel dulce m'apucă,
Fugi ca oiţa când vede un lup cenuşiu, Galatea!

Consider că aceste câteva stihuri definesc marea artă teocritiană, artistul reconstituie mediul rustic cu uneltele şi modul de a exista al lui, de fiecare zi, femeia iubită nu poate fi decât albă cum e caşul, gingaşă ca o mieluţă, zglobie ca viţeaua şi sânii pietroşi cum e poama aguridă. Acelaşi limbaj concret, câmpenesc, scos din lexicul şi reprezentarea plugarului întrebuiţează în autohtonismul său religios ortodox, şi Nichifor Crainic, când scrie că spicele în soare e barba lui Isus Christos".

De bună seama declaraţia de dragoste a lui Polifem se apropie de ritualul biblic, originar, al Cântării Cântărilor, zvonul naturii, cu nimb de sacralitate, întrupat în iubirea împăratului Solomon pentru regina lui, Saba.

Astfel de incantaţii, vrăji ale Cumineniei pământului, alcătuiesc adâncă sinceritate a idilelor teocritiene, puritatea lor primitivă, Dafnis şi Tirsis sunt ciobani autentici şi nu curteni travestiţi, intraţi într-un costum ce nu poate să le ascundă complet identitatea, sub el nici brelocul, nici coturnul nu dispar total, cum se vor fi găsim în cadrele clasicizante ale lui Poussin sau în cele mai blonde ale

lui Boucher sau Fragonard, Nici Torquato Tasso sau Goethe nu vor fi în stare să atingă proporțiile cosmice ale idilelor lui Teocrit, ele se vor regăsi, ca ideile în lumea propriilor tipare, doar în ecourile simfoniei Pastorale a lui Beethoven.

Mai departe Polifem își prezintă autoportretul, condeiul este condus de conștiința celui ce-și descoperă sub farduri fiecare defect, asemenea lui Rembrandt în studiul său din fața oglinzii:

Știu drăgălașă copilă, eu știu de ce fugi tu de mine:
Pentru că am o spranceană, păroasă pentreaga mea

Vai! numai una, și-i lungă, de la o ureche la alta,
și că am numai un ochi, iar nasul... turtit peste buze.

Dar îndată se grăbește să treacă la mantia cu nestemate ce-i împodobește umerii deci întinde cursă impletită în fir de topaz, păsării albe, să cadă în ea:

Însă așa cum sunt eu, duc o mie de oi la pășune
și, la mulsoare, beau laptele cel mai gustos de la ele.
Cașul de loc nu-mi lipsește, nici vara, nici toamna

Nici dacă iarna-i în toi: încărcate sânt lesele mele.
Nime nu-i zice ca mine din nai din Ciclopilor de-aice
Când împreună cu mine te cânt merisorul meu dulce,
Noaptea adese târziu. Eu unspece ciute ținătate
Cresc pentru tine și pui de ursoaică, de-asemeni,
vreo patru.

Ademenirea este lansată de-un vulpoi bătrân, în jurul peșterii sale se întinde parcă un paradis din vis:

Sânt acolo chiparoși subțiratici, sânt lauri acolo,
Este ș'o iederă neagră ș'o vie cu rod așa dulce,
Este pe-acolo ș'un rece izvor, o minune de apă:
Etna cel plin de păduri mi-o trimite din
alba-i zăpadă.

Cine-ar alege mai bine pustiile mării talazuri?

Ii permite, numai să-i placă, și o primenire cosmetică a chipului, pentru Teodor Naum un fel de tumbă executată clovnesc pentru a disimula ireversibilitatea urâtului, din carne și oase omenești, și nu din plastilină ca să fie modelat după placul olarului, de unde efectul ironic și comic:

Iar dacă-ți pare că sânt prea păros, atunci am
la mine
Lemn de stejar și ieratec sub spuză, ce nu se
mai stinge,
și aş răbda eu să-mi arzi chiar și suflet în mine
și ochiul
Cel decât care mai scump eu nu am nimica pe lume

Și fiindcă așteptarea lui se arată zadarnică, îi pare rău că nu are urechi de pește să coboare, el la ea:

Ca să mă pot cufunda pân' acolo la tine și mâna
Să ți-o sărut, dacă nu vrei și gura! Crini albi ți-aș
aduce

Sau și o gîngășă floare de mac cu foițele roșii.
Numai că unii ies vara, iar celălalt iarna n'nflorește,
Astfel că n' aş mai putea să-ți aduc toate florile-odată.

Gîngășia, mai ales că vine din partea unui diformat necioplit, este aproape dureroasă, balanța oscilează între cele două talere, unul al răsului, altul al plînsului.

Dar fiindcă asta nu se poate decât în imaginația turmentată de demonul himerii, o dorește pe Galatea să vină la el și să nu se mai întoarcă. Oferta aparține iar de cosmosul păstorului, în afara lui nu-și poate închipui altăceva:

Turma cu mine s' o duci la păscut și să mulgi,
Galatee,
Lapte și cașul cu mine să-l faci punând cheagul
cel acru!

După ce-și invinuieste mama că nu l-a vorbit de bine iubitei și că nu-l vede cum se usucă pe picioare, își dă seama în sfârșit de inutilitatea încercării sale, deaceea se ndeamnă ca mai bine să mpletească panere și să strângă frunze pentru mioare, după zicala "Mulge-o pe asta de-aici, unde-alergi după cel care fuge?"

Cantilena se încheie cu ideea că va găsi o altă Galatee poate mai mândră doar și el este cineva pe acest pământ. În Idila VI prin Dameta, Ciclopul chiar cade în admirație față de persoana sa, conform unei persiflări a lui Narcis în trupul și gestul rubicondului Falstaff, erou Shakespearian:

Eu la chip nu-s așa de urât, cum se zice.
Doar m'am privit și deunăzi în mare: era liniștită
Marea și mie-mi păru că am barbă frumoasă,
Singurul ochi care-l am, tot frumos mi-a părut,
iară dinții

Imi străluciră mai albi decât marmura albă de Paros.
Și ca să nu mă deochi, în sân am scuipat eu de
trei ori:

Cotitarida așa m'a nvățat, vrăjitoarea bătrână.

Idila Ciclopul se termină cu următoarele distihuri:

Astfel cu cântecul își îngână Polifem suferința:
Bani să fi dat chiar, de aur, și tot n'ar fi dus-o
mai bine!

Ideea este foarte interesantă, odată ce suferința devine ca un al doilea element al firii îndrăgostitului, gustarea ei nu mai este un chin ci o delectare, finis unde bineînțeles l-au dus, având cununa de lauri a luminii pe frunte, cântecul și poezia. O exprimă și Eminescu, în ritmul muzelor lui Apolo, prin Odă în metru antic:

Când deodată tu răsăriși în cale-mi
Suferință dureros de dulce...

Cred că din scurta mea analiză se pot desluși mai toate însușirile artei poetice a lui Teocrit, prin el alexandrinismul a fost propulsat pe unice piscuri spirituale, de unde putem deduce că epoca nu poate fi cuprinsă într-o singură formulă, cum au încercat unii să o deprecieze. Precum din societatea barocă, pedantă și snobă a curtenilor de dinaintea revoluției franceze au apărut Gluck, Haydn, Mozart așa și din cultura alexandrină s'a înălțat maestrul genului scurt Callimachos, Apollonios din Rados autorul Argonauticelor și mai presus de ei, cel mai desăvârșit, poetul nostru, Teocrit.

Să mai amintesc că Ciclopul ca majoritatea idilelor sunt tălmăcite de Teodor Naum în forma perfectă a hexametrelui și pentametrelui dactilic originar, mai mult, se abordează când se cere metrica asclepiadului major, cu combinația dintre troheu (spondeu) și dactil, cum i-a reușit lui Eminescu în Sara pe deal.

Teodor Naum, ca și Murnu care i-a servit în multe drept model, face parte dintre stăpânii absoluți ai versificației clasice, meșteșugul său este al unui Hefaistos, prelucrând ca pe vestitul scut al lui Ahile, materialul de marmoră al cuvintelor, ca să le imprime cadențe de tot majore.

Idilele lui Teocrit, turnate printr-o magnifică recreere a lor, în diamantul limbii românești, prin munca inspirată a lui Teodor Naum, s'au îmbogățit cu un nou fel de nemurire.

Citindu-le, nu pot să nu mă las purtat pe aripile lor de velur, la o întâlnire cu Teodor Naum, profesorul meu de latină la Facultatea de litere din Cluj.

Urc treptele Universității regele Ferdinand I, largi propilee săpate în bazaltul Detunatei. Trec pe lângă sala Pârvan unde aud prelegerile lui D. Popovici și Liviu Rusu. În cealaltă, a lui Bogrea, asist la un seminar condus de apreciatul filozof D. D. Roșca. Acolo strălucesc prin dialogurile lor platonice, superb Symposion al trecutului meu, studenții Enescu și Ovidiu Cotruș (amândoi distruși cu premeditare în temnițele comuniste).

Pe coridorul opus, într-o altă sală îl ascult pe Lucian Blaga citindu-și sec, cursul, despre anumite aspecte antropologice, în maniera în care se spune că ar fi făcut-o, la Koenigsberg, și celebrul Im. Kant.

La ora de latină îl așteptam pe T. Naum, ca la greacă pe St. Bezdechi. Profesorul avea o statură impunătoare, cel puțin astfel îmi apare la catedră privindu-l din bancă, fața expresivă cu podoaba părului alb bine îngrijită, zâmbet patern pe buze, te îmbrățișa cu privirile sale calde și blânde.

În negura anilor îl confund pe profesorul Teodor Naum tot mai mult cu statuia unui nobil

roman, reprezentat în piatra veșniciei cu o togă aruncată pe umeri. Călca printre noi plin de demnitatea senatorială, cum ni s'a transmis ea, neștirbită, de la Cato Cenzorul, Plinius cel tânăr, până la ultimul istoric al antichității, Ammianus Marcellinus. Căci el cultiva, ca

depărtații săi strămoși virtuțile umane, asceza împlinirii lor alese.

Dar toate acestea, lipsite de orice severitate, ca de la sine înțeles, cum se cuvine Învățătorului gata să-și împartă cu mărinimie, comorile sufletului elevilor săi.

Și mai împrăstia profesorul în jurul său o prospețime coborâtă parcă din imperiul Idilelor lui Teocrit, Bucuria cântecelor din fluier ale lui Pan sau ale unui Silen rătăcit afară din secolul său, în Netimpul Spiritului.

Dacă aș mai putea reveni astăzi, mi-aș da toată silința să devin elevul său cel mai bun, mi-aș închina viața eroilor Eneidei sau păstorilor teocritieni.

Dar, deoarece așa ceva nu se mai poate, mă mulțumesc să mă deschid larg către El, să-mi las ființa umplută cu aromele iederei negre și-a chiparoșilor din fața peșterii lui Polifem.

Plin de reverbererele unui rai ideal, niciodată pierdut, cu gândul la zilele petrecute lângă profesorul meu Teodor Naum, câte și cum au fost, exclam, mai mult, decât fericit:

Et in Arcadia ego!

14 Ianuarie 1987

Ovidiu Vuia

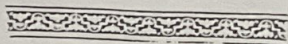

PSALM ROMANESC

Tatăl nostru, carele ești în cer,
dă-ne puteri din nepătrunsul Tău mister!
Sfintească-se, prin timp și peste timp, numele Tău
peste bine și rău!
Facă-se ~~de~~apuri voia Ta de neînfrânt,
precum în cer, așa și pe pământ!
Vie a Ta așteptată împărăție
și peste-această robită Românie!
Pânea noastră, tot mai rară și amară,
ca pe-o mână cerească dă-ne-o Tu iară,
Aștepta să-ți putem, încă drepti, judecata,
între aduși-de-vânturi cu pistoalele gata!
Păcatelē toate ni le iartă deavalma!
Iartă-ne furia și iartă-ne sudalma
și dușmăniile aspre ce'n suflet ni s'ascund,
ca haiduci fulgeratici prin păduri fără fund!
Tărie dă-ne, și răbdare neclintită,
dela noi să alungăm orice ispită
și orice fugarnic cutremur de groază:
dușmanii să nu poată în genunchi să ne vază!
Din ghiarele capcanilor și din furtună,
inima fă-ne-o să iasă mai buna!
Si'n țara, preschimăbată în oarbă închisoare,
neamul să crească mai dârz și mai tare!
și ziduri să dureze, de neclintit,
între noi și între Răsărit!
Din Carti de întunerec, ușor ca un fulg,
spre Tine, O, Doamne, aș vrea să mă smulg,
după ce mi-oiu duce, străin printre străini,
pentru-ai mei, până la capăt, coroana de spini!

La Canada, California
27/II/1958

Ion T. Ionescu

Georgia Tennison:
DULCEA PASĂRE A MORȚII

Dulcea pasăre a morții
către mine vine-agale,
și'n rotiri catifelate
fâlfăie din aripi moale.
O aștept cu nerăbdare
și-o privesc cu ochi fierbinți,
sufletul mi-e gol de doruri,
de avânt, de năzuinți...
Imi privesc zâmbind sfârșitul,
și-s nepăsător cu mine.
Pasărea e uluită...
Nu mă apăr,
nu pot geme,
frigul morții mă cuprinde,
și mă pierd încet, încet,
plec cu zâmbetul pe buze,
fără umbre de regret...

Dulcea pasăre a morții,
dela mine plecă-agale,
și'n rotiri catifelate,
se topește lin în zare.

Alexandrina Isac:

TEIUL LUI EMINESCU

Mă plimbă amintirile pe aripa lor caldă
 Si'n suflet picur doruri ce inima îmi scaldă
 Roiesc, că au de unde
 Pe-a visurilor unde.
 Incet, tremură ramuri din teiul plin de umbră
 Cu viața lui de-un secol, când veselă când sumbră
 Un tei bătrân ca anii
 Ce-și scutură sărmanii
 Noian de gânduri triste, ca un mit legendar
 Cu Eminescu'n frunte măreț și plin de dar,
 Ce-a scris la umbra lui,
 Tot geniul harului.

Mai ești acum oare în parcul din Copou
 Mai ești bătrâne martor, al veacului ecou?
 Tu, ce-ai veghiat pe-alesul muzelor,
 L-ai mângâiat cu doina frunzelor,
 Tu vei rămâne veșnic tânăr în amintiri și vis
 Sărmane tei, iubit de toți ce-și au destin'u'n scris.

Ai ocrotit cu aripi din văzduh
 Pe cel mai inspirat poet și plin de duh
 Un diamant ca lacrima de pur
 Ce-a strălucit ca razele din jur.

Pe tine nu te vor dărăma
 Un tei. Știu ei valoarea ta?
 Haini, care distrug biserici și palate
 Vestigii de mărire n a neamului cetate.
 Te vor lăsa să spui
 Durerea veacului.

Alexandrina Isac

Dec. 1987

PAGINI

DE

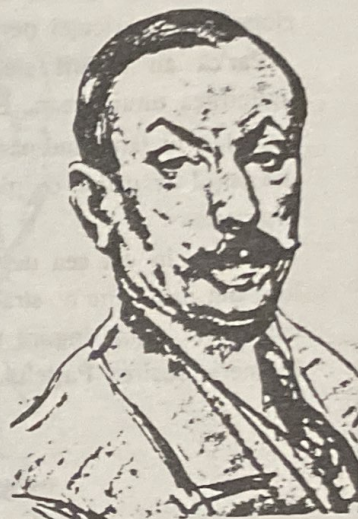
ALTĂ

DATĂ

de

I. AL.

BASARABESCU

I. Al. Bassarabescu

IN VIA DE SUS

Din viile de pe culme se lasă pustiul înserării tot
 mai adânc în fundul văilor. Drumurile înguste
 s'au înecat în umbră. Ahea le mai bănuiești după nucii
 și ulmii de strajă neînfrunziți încă. Pe coasta din față
 pământul galben licărește la lumina amurgului în dungi
 drepte, printre șirurile de araci nemișcați, ca soldații.

N'a răsărit nici iarba, dar dealurile pieptoase ascund
 comori, și căldura de peste zi se împrăștie din ele ca
 un abur de azimă proaspătă.

Nu știu de unde s'a desfășurat un nor potolit gră-
 bind noaptea, mărind taina, îmblânind cerul.

Un fior sfânt trece prin văzduh, ca nici odată. De-
parte, la poale de tot, de unde începe câmpul, învie
clopotnița bisericuței nevăzute, cu glas de copil...

Parcă au răsărit stele, într-o spărtură de nor, în
ogîndirea unui ocean. Sunt flăcări de lumânări, bo-
hoci de crin, lămurind părți din albul cămășilor, crâmpes
din roșul brăurilor ce pier și se ivesc încet în ocolul
bisericeii.

Iar sus, în via cea de sus, în odaia vierului, pe po-
lița din sală, într-o strachină curată, niște ouă roșii,
calde încă, sunt singura viață nouă, care pândește din
întuneric sosirea Paștelui.

CRISTOS A ÎNVIAT

Cristos Mântuitorul din morți a înviat
Și fruntea-i ca un soare
Lucind peste popoare,
Fiori de nemurire în lume - a 'mprăștiat!

Cristos, zeul credinței, eșit-a din mormânt!
Și-a sa reînviere
Ne-arată că nu piere
Dreptatea și credința și adevărul sfânt!

Cristos e viu! Ca dânsul, o! voi ce suferiți
În lanțuri de robie,
Curând la viață vie
Din umbra trist'a morții veți fi cu toți eșiți!

VASILE ALECSANDRI

V. Copilu-Cheatră

V. Copilu-Cheatră

RUGĂCIUNE PENTRU ȚARA MEA

Pentru țara asta de tămâie și cer
Ce-aș mai putea Doamne să-Ți cer,
Că nicăiri ca în livezile sale
N-au înflorit mai puternic poruncile Tale,
Te poartă copiii în ochi de albăstrele,
Și fetele în salbe tivite cu mărgele,
Babele în pristoale de prescură,

Dumineca în taină și cuminecătură,
Iar cronicile prăfuite în mănăstiri
Povestesc din pascălie și psaltiri
De voievozii noștri ce din fire
Te-au purtat în inimi Bună-Vestire.

Pentru țara asta de tămâie și cer
Ce-aș mai putea Doamne să-Ți cer.
Dacă ți s'ar îngădui mereu
Că mai este-acolo sus un Dumnezeu
Și va veni ncurând o zi aleasă
În care Bucovina în zodii de mireasă
Cu Basarabia răpita, vor fi iară
Una și aceeași nestrămutată țară,
Că n-o să rămână până-i lumea și Hogeia
În livada mării și în Dobrogea
Și va fi cum Domnul o să stea
De veghe neclintită tribun peste țara mea,
Și n-o să știm de-atâta lumină în curcubeu
Care ne e țara și care-i Dumnezeu.

Dă-i Doamne apoi țării să rămâie
Pristol de prescură și tămâie
Voievod născut din spumă să domnească
Peste noua Țară românească
Și pentru toate câte i se cuvin,
Ma nchin Ție Doamne în vecii vecilor! Amin.

[1940]

KAHLIL GIBRAN

S'a născut la 6 Ianuarie 1883 în orașelul Basharri din Liban și a decedat la 10 Aprilie 1931 în New York City.

Filozof, eseist, nuvelist, poet mistic și artist, scrierile lui atât în limba arabă cât și în cea engleză, se bucură de o mare și nespusă influență în rândurile contemporanilor săi.

După terminarea școlii primare în Beirut, Gibran emigrează împreună cu părinții săi în Statele Unite în anul 1895, stabilindu-se în orașul Boston. Se întoarce în Liban în 1898 și intră ca student la Universitatea din Beirut, în cadrul căreia excelează în limba arabă.

Se întoarce la Boston în 1903 și începe a-și publica primele eseuri în ziarul "EMIGRANTUL", editat de grupul emigranților libanezi din U.S.A.

În această perioadă de timp, face cunoștință cu Mary Haskell, care-i va fi o mare binefăcătoare, tot restul vieții sale.

Între anii 1908-1910, se află la Paris, spre a-și continua studiile ca artist (pictor și desenator).

În 1912 se stabilește la New York, devotându-se scrierilor literare; eseuri, poeme și schițe, în limba arabă și engleză și la fel picturii.

În 1920, fondează la New York, împreună cu alți emigranți libanezi, un club literar.

La dorință, după moarte, rămășițele-i pământești, au fost duse în Liban, unde i-s'a clădit un muzeu, în memoria lui.

Scrierile literare și realizările sale artistice sunt puternic romantice cu influențe din Biblie, Nietzsche și William Blake. Scrierile sale, în ambele limbi, au ca temă: iubirea, moartea, natura și dorul de țara natală și sunt expresia adâncă a naturii religioase și mistice a lui Gibran.

Scrierile lui cele mai principale în engleză sunt: NEBUNUL (1918), INTEMEIETORUL (1920), PROFETUL (1923), NISIP ȘI SPUMĂ (1926) și ISUS FIUL OMULUI (1928).

Între timp însă, i-au fost traduse în diferite limbi și scrierile sale din limba arabă.

NICOLAE NOVAC

KAHLIL GIBRAN:

CUVINTE DE FOLOS

Tălmăciri de

NICOLAE NOVAC

1

Este oare adevărat că Dumnezeu a creiat Omul, sau este oare invers? Imaginația este singurul creator, manifestația ei cea mai apropiată și clară este ARTA; dar ARTA este viață și viața este ARTĂ, toate celelalte sunt trivialități și goluri fără comparație.

2

Arta este un pas făcut dela necunoscutul vizibil, spre necunoscut.

3

Arta trebuie să fie comuniunea directă dintre imaginația artistului și cea a privitorului. Din această pricină, eu unul, ocolesc pe cât este posibil, să silesc ochiul privitorului cu prea multe detalii, așa ca imaginația lui să rătăcească în larg și departe. În ceea ce privește formele fizice, arta este forțată să creieze, pentru a se exprima pe ea însăși, formele cele mai frumoase. Altcum, arta își deszice propriul ei scop.

4

Cel ce nu caută sfat, e un nebun. Nebunia lui îl orbește în fața adevărului, îl face rău, încăpățânat și un pericol pentru semenul său.

5

Americanii sunt un popor mare ce nu renunță niciodată. Dacă acest popor urăște pe cineva, îl ucide cu indiferență, dar dacă iubește pe cineva, îl scaldă cu afecțiune.

6

Căutați sfatul bătrânilor, căci ochii lor au privit în fața anilor și urechile lor au ascultat la vocile vieții. Chiar dacă sfatul lor vă va fi neplăcut, dați-le atenție.

7

Te iubesc, fratele meu, oricare ai fi tu--fie că te închini în biserica ta, îngenunchezi în templul tău sau te rogi în moscheia ta. Tu și eu, suntem toți copiii unei singure credinți, căci diferitele poteci ale religiei sunt degetele mâinei iubitoare a unei Ființe Supreme, o mână întinsă tuturor, oferind fiecăruia împlinire spirituală și dornică să-i primească pe toți.

8

Mă, lipsesc de oamenii ce consideră obrăznicia drept bravură și blândețea lașitate. Și mă lipsesc de aceia ce consideră bârfa înțelepciune și tăcerea, ignoranță.

9

Vitejia e un vulcan; sămânța nehotărîrii nu crește în caracterul său.

10

Omul este asemeni spumei mării care plutește la suprafața apei. Când bate vântul, dispăre ca și când n'ar fi fost niciodată. Asemenea și viețile noastre, dispar în fața morții.

11

Preoții își clădesc templele lor peste mormintele și oasele devotaților lor credincioși.

12

Ce om este în stare să părăsească un edificiu la clădirea căruia și-a petrecut întreaga-i viață, chiar dacă acel edificiu este propria-i închisoare? E greu să te desparți de ea, într-o singură zi.

13

Conștiința este un judecător drept dar slab. Slăbiciunea o lasă neputincioasă de a împlini judecata.

Stejarul

Eu sunt stejarul care se înfășoară
În bronz de-amurg, foșnind solemn prin vânt.
Ce-i dacă frunza-mi cade la pământ?
Măiestre păsări doine îmi cântară...

O ținută de zăpezi îmi trag veșmânt,
Când gerul în coroana mea coboară.
Măreața stemă cine mi-o doboară?
Din rădăcini străbuni îmi dau avânt...

Dar, totuși, de-oi cădea, va fi frumos--
Un fulger va zdrobi al frunții os
Și ca un dac în zorii dimineții,

Știind că am lăsat vlăstari sub soare,
Eu voi cădea înalt, dârș, în picioare...
Din vița mea, stejari vor fi toți feții.

Eugenia Adam-Mureșanu

"O! de ar căuta mai cu deadinsul României la mai marii săi și ar lepăda nepriceperea...că cu adevărat din sânge românesc (roman) a să naște mult iaste".

AUGUSTUS AS MARS

"Deșteaptă-te, drept aceia, o, iubite neamul meu, și ai minte".²

MĂRȚISORUL ȘI LUNA MARTIE

O asociere întâmplătoare, din o splendidă mărturie a trecutului nostru roman?

Iată o întrebare pe care toți cei interesați în originea acestui obicei românesc înmemorabil de vechi, sunt îndreptățiți să și-o pună cel puțin din trei motive.

I. Întâi, pentru că prin NUMELE lui Mărțișorul îl mărturisește pe acela al lui Martie, și astfel își mărturisește cea mai autentică origine latină.³

II. Apoi, pentru că 1 Martie, data la care Mărțișorul își face punctual apariția în fiecare an spre a ne ura noroc și fericire,⁴ de parcă atunci ar fi Anul Nou,⁵ a marcat în adevăr, timp de sute de ani INCEPUTUL ANULUI în calendarul roman⁶--și

pentru că LUNA MARTIE, adică "luna lui Mărțișor" sau simplu "Mărțișor"⁷, a fost așa precum numele⁸ ei ne mărturisește CEA MAI IMPORTANTĂ⁹ lună d.p.d.v. religios, administrativ--și militar din anul roman. Să fie aceste două coincidențe, pur accidentale?

III. Și în fine pentru că atributele Mărțișorului de sol al PRIMĂVERII și de simbol al IUBIRII, își găsesc diferite și multiple replici tocmai în caracteristicile comune ale FESTIVITĂȚILOR ROMANE asociate cu luna Martie.¹⁰ Încă un "accident"?

În această perspectivă, e greu să nu considerăm NORMAL faptul că în spațiul nostru geografic, Mărțișorul ne aparține NUMAI NOUĂ;¹¹ precum și faptul că un obicei similar Mărțișorului există tocmai la un popor cu ACEEAȘI DESCENDENȚĂ latină¹² ca și noi. Cât de mare va fi fiind "familia" acestor obiceiuri, rămâne de cercetat.

Intrucât această presupunere nu numai că este PLAUZIBILĂ, adică compatibilă cu fiecare din caracteristicile Mărțișorului, ci și UNICA în raport cu care suma acestor caracteristici formează un sistem consistent de date complementare, răspunsul la întrebarea pusă nu poate fi decât AFIRMATIV:

Aceasta înseamnă că punctul de pornire al oricăror investigații menite să elucideze semnificația Mărțișorului trebuie să-l constituie ipoteza originii lui romane.

SUPLIMENT

1. Citat din Samuil Micu, apărut în Nicolae Iorga, ISTORIA LITERATURII ROMÂNESTI; II/I, ed 2a, Buc. 1933, pg. 186.

2. Gheorghe Șincai, HRONICA ROMÂNILOR; anul 1563.

3. În adevăr, Mărțișor vine dela Martie (L Mensis Martius), nume dat de Romani primei luni a anului în cinstea zeului Marte (L Martes), "tatăl lui Romulus "și deci" părintele tuturor romanilor" (I, ppg. 125, 127; 2, pg. 34, 85).

Aşa după cum Ovidiu ne mărturiseşte (I, pg. 398), Marte a fost venerat nu numai de Romani ci şi de Latini şi alte popoare italice, chiar înainte de fundarea Romei. Iar Mărţişorul îşi trage numele dela acel Marte....Să fie o întâmplare?

4. Precum ne mărturiseşte frecvenţa relativ mare a mărţişoarelor reprezentând simboluri (coşari, potcoave) asociate AZI cu această urare.

5. Această concluzie este perfect justificată întrucât SINGURA sărbătoare (colectivă) din an asociată (pretutindeni în lume) cu urarea de noroc şi fericire, este ANUL NOU.

6. Martie a marcat la Romani începutul anului oficial până la 153 î.c.--şi până la 45 î.c. începutul anului religios, când Iuliu Cezar a reformat complet calendarul republican.

Decând însă datează 1 Martie ca început al anului roman? Tradiţia ne spune că dela Romulus (2, pg. 2 şi 3, pg. 25) când calendarul ar fi avut numai zece luni: Martie (dela Marte), Aprilie (dela "aperire", adică--dela deschidere--desigur cu referire la vegetaţie), Mai (în cinstea zeiţei Maia), Iunie (în cinstea zeiţei Iuno)--şi apoi, în ordinea lor numerică, lunile Quintilis (redenumită în 44 î.c. Iulie în onoarea lui Iuliu Cezar), Sextilis (redenumită August în onoarea lui Octavian August), Septembrie, Octombrie, Noembrie şi Decembrie--adică a 5-a, a 6-a, a 7-a, a 8-a, a 9-a şi a 10-a. Acesta a fost calendarul "romulian".

Ulterior tradiţia spune că Numa Pompilius a adăugat calendarului încă două luni: Ianuarie şi Februarie (3, pg. 26). Faptul că 1 Martie a marcat deci cel puţin 700 de ani Anul Nou la Romani este generos reflectat în multe şi diferitele celebrări ale acestui eveniment (3, pg. 26).

7. Aceste numiri populare româneşti nu fac decât să reflecte faptul că Mărţişorul e cu noi toată

luna Martie şi că deci el este "ambasador" nu numai al lui 1 Martie, ci al întregii luni.

8. Nume care, aşa cum am subliniat la punctul 3 de mai sus deja, vine dela zeul Marte, "tatăl" lui Romulus" şi "părintele tuturor romanilor". Şi a cărei caracteristică definitorie este de promotor şi protector al vieţii (1, pg. 307 şi 3, pg. 45). Aceasta explică pe de o parte de ce el este celebrat în prima lună a primăverii, care marchează victoria vieţii asupra morţii, şi pe de altă parte, de ce el a fost celebrat ca protector al Romei şi apărător al Romanilor (zeul războiului).

9. Aceasta rezultă din asocierea acestei luni cu zeul Marte şi din alte tradiţii romane (2, pg. 33-35).

10. vezi 1, pg. 120-188, 397-401; 2, pg. 33-66 şi 3, pg. 33-47.

11. iar asta chiar acolo unde trăim alături de alţii de sute de ani, precum este cazul în jumătatea iugoslavă a Banatului.

12. E vorba de colindele MARZAS din provincia Spaniolă Santander, pe care colindători numiţi MARZANTES le cântă la 1 MARTIE din casă în casă, vestind PRIMĂVARA şi urând gazdelor NOROC ŞI FERICIRE. Deci ca şi Mărţişorul, aceste colinde îşi derivă numele dela acela al lunii Martie (Marzo în spaniolă, adică tot din latină), sunt legate de 1 Martie, celebrează sosirea primăverii, şi sunt purtătoare ale mesajului de noroc şi fericire.

Informaţii sumare asupra acestui obicei pot fi găsite în "Dictionario dela lengua Española", Real Academia Espanola, 1984.

BIBLIOGRAFIA CONSULTATĂ

1. OVID'S FASTI; with an English translation by Sir James George Frazer, fellow of Trinity College, Cambridge, Harvard Univ. Press.

2. THE ROMAN FESTIVALS OF THE PERIOD OF THE REPUBLIC: An Introduction to the Studies of the Religion of the Romans, by W. Warde Fowler,

M.A., Lincoln College, Oxford. Mac Millan & Co., Ltd., London, 1908.

3. P. OVIDI NASONIS FASTORUM; Liber II.
Edited by Cyril Bailey, M.A., Oxford.

NOTE

Datorez aceste rânduri:

--perseverenței cu care mătușa mea, profesoara Olimpia Stan din Deva, mi-a tot trimis, rând pe rând 19 Mărțișoare în tot atâția ani de înstrăinare;

--perseverenței neobosite cu care soția mea, Helga, m'a tot îndemnat să cercetez misterul Mărțișorului--precum și ideii ei foarte inspirată că dacă Mărțișorul e numai al nostru atunci trebuie că-l vom fi moștenit de unde avem și limba;

--interesului și ajutorului pe care le-am găsit la cei la care m'am adresat cu diferite întrebări: profesorii Alphonse Juilland și Nicolae Țimiras, Doamnele Doina Speriosu și Milena Lalescu, profesorii Susan Treggiari, Karl Kobbervig și Pierre Brind Amour.

--și în fine, datorez aceste rânduri în mod cu totul special acelor care vrând cu ori ce preț ca noi să ne uităm identitatea, abia că ne ajută să aflăm și mai bine cine suntem.

CORNELIU STAN

Poem pentru ȚARA MEA

"Țară, Țară,
Te visez în fiecare seară."

Alexandru Gregorian

Trăim Golgota Celui care-a murit pe cruce
Dar credem cu ardoare în învierea noastră,
Căci într-o zi vom auzi sunând și pentru noi
Un clopot de argint în zarea cea albastră...

Din sângele slăviților martiri căzuți,
Din jertfe, ispășiri și-amarnică robie,
Din flacăra credinței noastre strămoșești,
Va răsări Dreptatea, cum Domnul vrea să fie.

Va fi zdrobit Satana cu îngerii lui răi
Și va cădea blestemul rânduit de Iele,
Și, izbăviți de Iude și de zbiri,
Cânta-vom psalmi de laudă Stăpânului din stele.

Și iarăși steaua noastră va străluci pe boltă,
Și cucul va cânta în sfântă libertate,
Și mierlele în păduri vor fluiera iar dulce,
Și iar Hora Unirii în pas vârtos vom bate...

MARIA GIURCIU

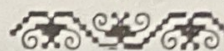
DE LUAT AMINTE

În China roșie, un predicator și două fete creștine, au fost condamnate la moarte. Oficialitățile comuniste au promis predicatorului că dacă va admite să împuște pe cele două fete, va fi lăsat liber, ceea ce a acceptat. În timp ce-și așteptau execuția în curtea închisorii, cele două fete au rămas surprinse să recunoască în persoana călăului, pe chiar predicatorul bisericii lor. După o scurtă consfătuire, una dintre ele i-s-a adresat spunându-i:

Înainte de a ne împușca, vrem să-ți mulțumim din inimă pentru ceea ce ai însemnat pentru noi. Ne-ai botezat, ne-ai arătat calea spre viața veșnică, ne-ai împărtășit cu sfânta cuminicătură cu aceeași mână în care ai acum revolverul. Dumnezeu să-ți răsplătească pentru tot ceea ce ai făcut pentru noi.

Cu inimă rece, predicatorul a împușcat pe cele două fete, și anume: Chiu-Chin-Hsiu și Ho-Hsiu-Tzu, membre ale propriei sale biserici. Dar, în loc de a fi eliberat, după cum i se promisese, el însuși a fost împușcat imediat de comuniști.

Intr-o carte alcătuită de către adevărata Biserică Ortodoxă din Rusia Sovietică și ajunsă în lumea liberă, se spune că cel dintâi preot ortodox care a fost ucis de comuniști, este John Kotchurov. La fel că, preotului John Riabuhin, după ce i-s-au tăiat mâinile și picioarele, a fost îngropat fiind încă în viață. Preotul John Krasnov, a fost ars de viu, iar preotul Nicolai Koniuhov a fost înghețat de viu.

Preotul Alexander Podolskii, a fost bătut până la moarte. Preotului Grigorii Dmitrevskii, i-s-au tăiat întâi nasul și urechile, apoi capul, iar preotul Grigorii Nikolski a fost împușcat prin gură, spunându-i-se de către călăii săi comuniști că: "acum îți dăm noi ție, sfânta cuminicătură".

Trist dar adevărat, aceasta este noua față a comuniștilor, îndobitociți fiind de doctrina lui Lenin, că: "Religia este opiumul popoarelor".

Dar, cum stăm anume acum, cu zisa "Biserica Mamă"? E cu adevărat "Mama noastră a Românilor", sau e o Mamă mașteră?!

Regretăm că trebuie să punem această întrebare celor ce se încapăținează că, deși admit crimele și nelegiuirile lui Nicolae Ceaușescu, comise împotriva Bisericii Ortodoxe, a Bisericii Unite și a altor Culte, stau totuși pe aceeași linie criminală.

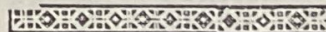
Din dragostea ce o purtăm cu toții Țării noastre de baștină, este imposibil de a face târg cu "cei fără de țară, și fără Dumnezeu", cum o spunea regretatul General Rădescu.

"Spune-mi cu cine te însoțești, ca să-ți spun cine ești", glăsuște un proverb al nostru, plin de un mare adevăr.

Să luăm deci aminte acest proverb, ca unii ce ne-am găsit sălaş într-o țară liberă și democratică și să răspundem așa cum se cuvine celui mai mare dușman al creștinătății: "Indărăt, Satano!"

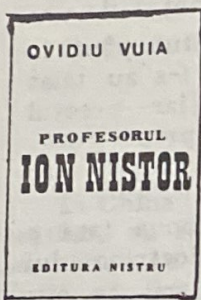

NICOLAE NOVAC

CĂRȚI

OVIDIU VUIA

Profesorul Ion Nistor

(Editura Nistru 1987)

Activitatea lui Ovidiu Vuia în publicistică este diversă și incitantă. Dela notele de călătorie proaspete și refractare șablonului, ca să le arunce în brațele didacticismului, la prezentarea

unor cărți unde descoperă fie filonul de aur al creației, fie semnificația lor politică, la poezia meditativă, Ovidiu Vuia, rămâne nu numai pasionat de ceea ce scrie ci și explosiv în avalanșa de date furnizate, pertinent, când subliniază calitățile, și aspru, dar drept, când descoperă cabotinismul și impostura. Poate de aceea nu este gustat de ignoranți și oportuniști. Sânt oameni care nu suportă sinceritatea și competența, de aceea felul său incomodează pe unii.

Cu portretizarea profesorului Ion Nistor "prințul fără pelerină" cum îl caracteriza Sextil Pușcariu în lucrarea sa, Un om, o cauză și o izbândă apărută în editura revistei Symposion, Cluj 1939, Ovidiu Vuia captivează suntem siguri chiar și pe negativistii lui. Monografia este o carte de excepție, scrisă după o aprofundată documentare, cu har și obiectivitate științifică. Nimic nu e inventat, nici contrafăcut, iar simpatia pentru acest protagonist al întregirii neamului românesc este firească și molipsitoare.

Autorul acestor rânduri, cunoscându-l pe academicianul Ion Nistor, acolo la Cernăuți la

catedra din care a făcut un altar sau în sala Teatrului Național, unde răsuna cuvântul său sobru de o exactitate științifică vecină cu perfecțiunea, nu-i poate uita modestia de prelat și candoarea de apostol al unei cauze fierbinți ca o literă de evanghelie.

Proporționat ca o statuie elenă, întotdeauna îmbrăcat sobru în costumul său negru pigmentat de-asupra inimii cu petala de crin a batistei albe, profesorul Ion Nistor, nu surâdea niciodată, în schimb ochii lui emanau atâtea calorii încât de la primul cuvânt își capta adeziunea. Fraza era trasă cu echerul, ideea te surprindea ca o piață ce-ți răsărea în față, largă și luminoasă, după un periplu printre zidurile întunecate ale unei cetăți părăsite. Lecțiile sale nu erau prelegeri ci liturghii, datele istorice se transformau în viață, voevozii coborau din panoplii, iar luptele pentru neatarnare te antrenau până la uitarea de sine, făcându-te părtaş la ele, trăindu-le aieva.

Acesta a fost vizionarul profesor Ion Nistor pe care Ovidiu Vuia ni l-a redat cu căldură și patos patriotic, în lupta pentru Basarabia dar mai ales pentru Bucovina care i-a rămas dragă cu prețul vieții. Nimic nu e ignorat din marea sa cheltuire pusă în slujba întregirii României, prinos într-o conturarea sa de cărturar român, urmaș al lui Aron Pumnul. Portretul său este construit fără zgârcenie, cu cele mai inspirate imagini învecinate poeziei pure, fără să neglijeze rigoarea științifică necesară obiectivității reclamată de adevărul istoric.

Stilul lui Ovidiu Vuia metaforizat în general, capătă în monografia despre princiarul cărturar Ion Nistor, întâlnindu-se cu precizia științifică, sonorități de bronz, ca și dangătul clopotelor de la mănăstirile moldave.

Este evident că fără concursul binevoitor al d-lui Vianor Bendescu, căruia îi este închinată monografia și aportul d-lui N. Lupan, cel ce-a însuflețit manuscrisul lui Ovidiu Vuia, dându-i haina tiparului, azi nu ne-am putea bucura de apariția acestei lucrări, dăruită nouă ca o anafură în pragul Duminecii albe cum este cunoscută Unirea Bucovinei cu Patria-mamă.

Dec. 1987

V. Copilu Cheatră

PROF. DAN FORNANDE DIN CÂNTECELE NEAMULUI ROMÂNESC MONTREAL, 1988

Vocea este facultatea omului de a emite sunete articulate. Deși produsă de un organ la rândul ei se pare că devine un organ. Când oamenii se enervează încep să "ridice vocea" și să lovească unul în altul "vociferând". Dia-logul degenează astfel în dialogoreic, comparat cu "piuitul" păsărilor. Scopul "ridicării vocii" este ca prin "vociferare" să ajungi "a-l lua piuitul". De aici și până a vorbi "păsărește" nu mai este decât un pas.

Din punct de vedere ființial trămurile cuvântului "voce" nu au o ieșire spre cer, sau spre mare. Singura adâncime pe care poate să o aibă este ca prin "vocat", prin zguduirea ființială a "bocetului", să devină complementară cântecului, când ființa se zguduie și se cutremură prin "bocet" până la temelile ei.

Spre deosebire de "voce", avem "cântecul" prin care omul își exprimă tot spectrul luminii ființiale. El este esență și istorie, tot lucrul "având cântecul lui."

Adevărata natură și stare a omului este în "încântare", care în limba română are o sumedenie de sensuri, ca un curcubeu despletindu-se larg peste verbul "a fi". Dacă prin "bocet" stăm în față neștinței și "vocim" pe cel plecat dintre noi prăbușindu-ne în cele mai întunecoase păduri ale eului, prin "încântare" ne ridicăm spre un om, cer și pământ nou, într-o realitate transfigurată. Este o schimbare la față, din interior spre exterior, pentru că nu este numai

"cântare", ci e "încântare".

În vreme ce "luatul piuitului" este un sentiment exprimând groază în fața urâtului, sau a ceva care nu e natural, care să aibă o noimă, "încântarea" apare în fața frumosului și armoniei spirituale prin care se străvede Cuvântul și Spiritul. Pe de o parte omul poate fi "încântat de cunoștință", iar în alt sens omul poate fi "încântat" de frumusețea naturii sau tot ce poate fi spiritual în relații dialogice care descoperindu-te, plinindu-te, formându-te "te încântă".

"Încântarea" este starea cea mai intimă a "formeii" naturii spirituale a omului. Prin ea omul ajunge la "mirare". "Miracolul" nu-i este o stare supra-naturală ci o potență ce i s'a dat ca "chip" să o actualizeze prin activitățile creatice. Astfel "mirarea" este act de contemplație ca realizare a teandricului, act de cunoaștere, act de căutare și regăsire.

Nuanțele lui "mă mir" pe care le găsim ca niște miresme ale raiului prin livezile graiului românesc, sunt exprimate lapidar în engleză printr-un singur cuvânt. "Wonder" înseamnă uimire, minune, mirare, admirație, a întreba, a fi surprins.

Cum vedem "cântecul" i s'a dat omului pentru a transfigura lumea în ceva "minunat". Dacă prin "mirare" am ajuns la știință și filosofie, prin "cântec" în forma primară se căuta re-crearea lumii în frumusețea ei cea dintâi.

Am insistat mai mult asupra originii "cântecului" pentru a încadra noua carte a Prof. Dan Fornade "Din cântecele neamului românesc", Montreal, 1988 în lumina care i se cuvine.

Culegerea cuprinde în jurul a vreo 200 de cântece dintre cele mai îndrăgite de neamul românesc: romanțe, cântece populare, cântece de pahar, etc.

Multe din aceste cântece aproape că au fost uitate. Cu fiecare cântec ce-l uităm suntem mai puțin "fară" și tot mai desfrunziți de "frunza verde" a ei. În acest context antologia Prof. Dan Fornade are un caracter "Anteu-logic".

Referitor la munca domniei sale, care ne-a dăruit ca editor și culegător și o culegere de "Colinde și poezii de Crăciun", scria Părintele Calciu în prefața acelei valoroase lucrări: "Un munte uriaș de colinde stă undeva în amintirea mistică a neamului românesc, așteptând mâna vrăjită care să le cheme afară. Fă-o tu, Dane. Tu ai găsit o cheie prin care ai deschis o porțiță a frumosului sfânt".

Aceleași cuvinte le parafrazăm pentru celălalt "munte al cântecelor neamului românesc", munți cu nume de tei, piatră, lumină și dor din peisajul ființial al "lumen"-ului nostru.

Cartea costă 12 dolari și se poate comanda dela adresa: Prof. Dan Fornade, Box 1163, Station H, Montreal, Quebec, H3G 2N1, Canada.

Dumitru ICHIM

TĂLMĂCIRII din LIRICA UNIVERSALĂ

RONSARD

RONSARD

(1524 - 1585)

Ronsard, unul din cei mai de seamă poeți ai Renașterii, se trage dintr-o veche familie aristocrată franceză. El pretindea că strămoșii săi coborau dintr-un baron de la Dunăre, care s'a stabilit în Franța în timpul lui Filip de Valois. De aici, frumoasa legendă a originii sale românești, care a vrădit-o candva pe Anne de Noailles, această strălucită descendentă a Brancovenilor. Și nu numai pe poetă. Pe de altă parte, maghiarii, ca popor dunărean, l-au revendicat și ei pe Ronsard. În timp ce noi credeam că Ronsard se trage din Banul Mărăcine, vecinii noștri de la apus susțineau, și susțin în continuare, că șeful Pleiadei, acela care a atras pe vremuri admirația întregii Europe, în frunte cu Caterina de Medici, Elisabeta Tudor și Maria Stuart, se trage dintr-un graf de al lor.

Pierre de Ronsard s'a născut la Chateau de la Possonnière, nu departe de Vendôme. La vârsta de zece ani, devine paj la curtea Franței. De aici, trece, în aceeași calitate, la curtea Scoției. După ce se înapoiază în patrie, primește alte sarcini importante. În 1540, ajunge secretar al lui Lazare de Baif, pe care îl însoțește într-o misiune în Alsacia. Grație însușirilor sale alese, Ronsard putea să facă o carieră strălucită în armată sau în diplomție. Dar, în toamna aceluiași an, o boală gravă îl lasă infirm. Pierzându-și aproape complet simțul auzului, el se vede silit să se orienteze în

altă direcție. În timpul convalescenței, este îndemnat de tatăl său să studieze dreptul sau medicina. Ronsard preferă însă să se consacre poeziei.

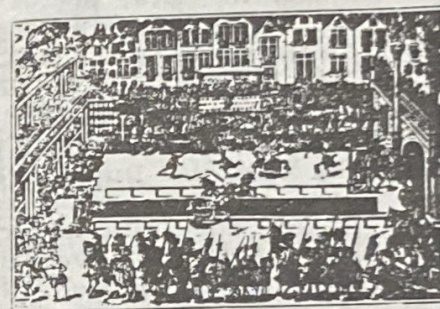
În toamna lui 1544, după ce a acceptat tonsura și celibatul, Ronsard intră la un colegiu umanist din Paris.

În cei șase ani pe care îi petrece aici, el audiază cursurile elenistului Jean Daurat, își perfecționează cunoștințele în limbile și literaturile clasice și, împreună cu Antoine de Băif, Joachim Du Bellay și alți prieteni, pune bazele Pleiadei, o grupare de șapte poeți, care avea să joace un rol covârșitor în reforma literaturii franceze.

Manifestul Pleiadei, redactat de Joachim Du Bellay, este cuprins în DÉFENSE ET ILLUSTRATION DE LA LANGUE FRANÇAISE (1549), care urmărea ridicarea literaturii naționale pe o treaptă superioară, prin imitarea capodoperelor din antichitatea greacă și romană. În locul baladei, rondelului și altor genuri minore pe care le-a dat evul mediu, trebuia să se introducă epopeea, oda, imnul, elegia, egloga și celelalte genuri majore care au fost cultivate de poeții antici. La acestea, urma să se adauge sonetul, o plăcută "invention italienne", care a fost dusă la perfecțiune de Francesco Petrarca.

Ca să pună în practică teoriile Manifestului, Ronsard publică cinci cărți de ODES (1550-1552), care își au modelele în Pindar și în Horațiu. Odele pindarice, odele triumfale, acelea care imitau poemele destinate să glorifice pe învingătorii de la jocurile olimpice, nu corespundeau însă gustului francezilor din secolul XVI. S-au bucurat în schimb de o mare popularitate odele horațiene, odele ușoare, acelea care cântă vinul și dragostea. Dar, cum se întâmplă de multe ori, Ronsard a avut și el câțiva adversari, care, împinși de invidie, au încercat să-l distrugă. În fruntea ~~dus~~ manilor săi, se afla Mellin de Saint-Gelais, poetul iavorit al lui Henric II, care s-a străduit să-l compromită în fața regelui. Ronsard a fost însă apărat de Marguerite

de France, sora lui Henric II, și mai ales de către Michel de L'hospital. În semn de recunoștință față de cancelar, el compune "Ode à Michel de L'Hospital", cea mai frumoasă dintre odele sale pindarice.

LE TOURNOI OÙ HENRI II FUT MORTELLEMENT BLESSÉ (1559)

Dorind după aceea să-l egaleze pe Petrarca, Ronsard scrie LES AMOURS (1551), o culegere de sonete inspirate de Cassandre Salviati, fata unui bancher florentin stabilit în Franța. Imitându-l pe Petrarca, el cântă, cași poetul italian, pasiunea sa pentru o frumusețe blondă, în care vede întruchiparea perfecțiunii. Dar nu numai temele, ci și stilul ne aduce aminte de cântărețul Laurei. Metaforele, comparațiile, hiperbolele, antitezele, enumerările își au modelul în CANZONIERUL lui Petrarca.

Incurajat de succesul sonetelor pentru Cassandre, Ronsard publică CONTINUATION DES AMOURS (1555) și NOUVELLE CONTINUATION DES AMOURS (1556), două culegeri de lirice pentru Marie, o țărănuță din Anjou, pe care o îndemnă să-l iubească. Nu se știe cu precizie cine este destinatară acestor sonete, după cum nu se știe cine este doamna brună din sonetele lui Shakespeare. Se admite în general că numele ei întreg era Marie Du Gin sau Marie Dupin. Dacă era o simplă țărăncă din Anjou sau o tânără aristocrată care făcea pe țărăncă rămâne o enigmă.

Ca și muza lui Petrarca, Marie a murit pe când era încă tânără. Aflăm aceasta de la însuși Ronsard,

care, referindu-se la primele două iubiri, la Cassandre și la Marie, arată textual: *L'une vit, l'autre est morte*". (Les Sonnets pour Hélène II, 10). În amintirea aceleia pe care a iubit-o și a cântat-o pe când era încă în viață, poetul compune LA MORT DE MARIE (1578), o culegere de șaisprezece lirice, care apar ca o continuare la LES AMOURS DE MARIE, după cum RIME IN MORTE DI LAURA; care le-au servit de model, sunt o continuare la RIME IN VITA DI LAURA: Există însă unii exegeți, puțini la număr, care văd altfel lucrurile. După părerea lor, nu țărăncuța din Anjou, ci Marie de Clèves, iubita lui Henric III, ar fi fost adevărata inspiratoare a poemelor din LA MORT DE MARIE: avem de a face cu o frumoasă născocire. Nimic mai mult. Nimeni nu poate să creadă că Ronsard a plâns în contul regelui.

Paralel cu LES AMOURS DE MARIE; Ronsard a compus două cicluri de HYMNES (1555-1556), niște poeme grave, concepute după modelul lui Callimachus, unde face din nou paradă de erudiție. Dar, spre deosebire de odele pindarice, imnurile sale s'au bucurat de o critică favorabilă. Unul dintre ele, HYMNE À LA MORT; trece drept o capodoperă a poeziei filosofice.

În 1560, când vine la tron Carol IX, Ronsard obține funcția de poet oficial al Curții. După ce a fost "prince des poètes", el ajunge "poète des princes". La cererea regelui, Ronsard începe să scrie LA FRANCIADE (1572), o epopee unde își propune să rivalizeze cu marii poeți ai antichității. Dar încercarea sa de a readuce la modă genul în care au excelat Homer și Virgiliu s'a soldat cu un eșec lamentabil.

În timpul războaielor religioase din Franța, Ronsard apără punctul de vedere al Regelui și al Reginei-Mamă. Datează din această perioadă DISCOURS DE MISÈRES DE CE TEMPS (1560-1562), niște poeme unde, fără a ascunde unele lipsuri ale Bisericii catolice, autorul atacă pe hughenoti, pe care îi prezintă ca pe niște falși reformatori și niște trădători de țară.

După moartea lui Carol IX și venirea la tron a lui Henric III, văzând că noul rege îl preferă ca poet al curții sale pe Philippe Desportes, Ronsard se retrage la mănăstirile sale din Touraine și Vendomois, care, pentru că a acceptat tonsura și celibatul, aveau să-i asigure o existență confortabilă. La începutul acestei perioade, el publică SONNETS POUR HÉLÈNE (1578), capodopera sa poetică, pe care a compus-o, cu câțiva ani mai înainte, pentru Hélène de Surgères, o tânără aristocrată din suita Caterinei de Medici. Îndrăgostit de destinatară sonetelor, poetul o compară cu frumoasa grecoaică pe care a cântat-o Homer; o imortalizează în versurile sale, așa cum a făcut Petrarca cu Laura; o îndeamnă să se bucure de viață, atât timp cât este încă tânără și frumoasă, pentru ca să nu regrete mai târziu: "Cucillez dès aujourd'hui les roses de la vie." Apare și aici motivul lui carpe rosas, pe care îl întâlnim frecvent la poezii Renașterii.

În ultimii ani ai vieții sale, Ronsard a suferit cumplit din cauza artritei. El a murit la mănăstirea de la Saint-Cosme-les-Tours, în anul în care François de Malherbe, marele său detractor, își făcea intrarea în literatură. Înainte de a-și încheia existența a dictat unui călugăr LES DERNIERS VERS (1586), câteva dintre cele mai frumoase poeme ale sale.

Recunoscut de către contemporanii săi ca un "prinț al poezilor," Ronsard a fost după aceea dat uitării. Timp de peste două secole, nu s'a mai spus nimic despre dânsul. Reabilitarea îi vine de la Sainte-Beuve, care, văzând în el un precursor al Romantismului, i-a restituit locul de mare cântăreț al naturii, al iubirii și al morții.

I. RACOVEANU

Marie, te trezește

(Iubirile II, 23)

Marie, te trezește din lunga-ți lenevire,
 În triluri izbucnit-a sprintăra ciocărlie,
 Și chiar privighetoarea și-a zis, cu duioșie,
 Zburând, pe-un mărăcine, cântarea-i de iubire.

Ridică-te! Să mergem prin iarba rourată,
 Vede-a vom trandafirul cu muguri îmbrăcat
 Și micile garoafe, pe care le-ai udat
 Chiar tu, în înserare, c'o mână îngrijorată.

Pe ochii tăi făcut-ai, aseară, jurăminte
 Că, astăzi dimineață, te vei scula înainte:
 Dar zorii la odihnă mai țin să te recheme.

Închisă ți-e pleoapa de somnul voluptos.
 Voi săruta mult ochii și sânul tău frumos,
 Ca să înveți, iubito, să te deștepți devreme.

(Ion M. Gane)

Cum vezi pe ram

(Moartea Mariei, 4)

Cum vezi pe ram în luna mai trandafirul
 În mândra sa junețe, în prima sa floare,
 Făcând cerul gelos de via sa culoare,
 Când aurora deasupra-i își picură mirul.

În foile sale se odihnește atâta iubire,
 Umplând de miresme grădina și locul.
 Bătut însă de ploaie, lovit de tot focul
 Amiezii, el moare tânjind în neștire.

Astfel în frageda, în tânăra ta noutate,
 Când cer și pământ te slăveau, de soarte
 Muză, rămas-ai cenușe în moarte.

Ca jertfă, primește aceste lacrimi aduse ție,
 Ast vas cu lapte, aceste flori, pentru ca, vie,
 Și moartă, făptura ta numai roze să fie.

(Lucian Blaga)

Pentru Casandra

(Ode I, 17)

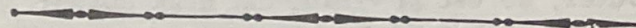

O, vin să vedem dacă trandafirul
 Care-și deschise, când bătu zefirul,
 Spre soare purpuria rochie-a lui,
 Nu și-a pierdut în serile trecute
 Drăgălășia ce-o păstrase în cute
 Și n chipu-i ca al tău și-al nimănui.

Nu vezi cum soarbe aer cu nesațiu?
 Sărmana floare n'are în jur mult spațiu
 Se stinge, vai... O, mergi cu pași ușori,
 Frumoasa mea, căci vitrega Natură
 Să lase să trăiască nu se îndură
 Decât o zi, pe-aceste scumpe flori.

Deci, dacă vezi că floarea asta moare,
 Acum, în timp ce vârsta ta e în floare
 Ca trandafirul ce deschis ieri sta,
 Culege anii tinereții tale,
 Și bătrânețea ce te-așteaptă în cale
 N-o să mai ofilească fața ta.

(Ioan Cioranescu)

Deși îți place
(Iubirile I, 7)

Deși îți place, crudo, să stârnești,
În inima-mi ce-o ții în stăpânire,
O flacăra de ură, nu iubire,
Cu care ne nctat mă chinuiești:

Ce pare altora amar din fire
Prea dulce-mi pare; căci nu sunt firești
Suspinele: când tu n'oi prețuiești,
Viața-mi nu cunoaște prețuire.

Dar, dacă cerul, Doamnă, m'a sortit
Să te slujesc cu sufletul rănit,
De ce preschimbi credința lui în jale?

Tu trebuia să-i poruncești Stăpână,
Iar nu să-l lași să sângere n' țărăna,
Jertfit pe-altarul frumuseții tale.

(Stefan Aug. Doinas)

Mă tem si sper
(Iubirile I, 12)

Mă tem și sper, profetizez și tac.
Acum sunt gheață și-acum sunt pară.
Din tot ce-admir, nimic nu mă nfioară.
Mă leg în lanțuri reci și mă desfac.

Imi pare dulce rodia amară.
Triumfător, în praf și sânge zac.
Și rând pe rând cutezător, buimac
Mă îndoiesc de dragostea mea iară.

Cu cât slăbesc, cu-atâta sunt mai tare.
Imi place liber și rămân în fiare.
Murind, suspinul meu învie parcă.

Un Prometeu al patimilor sunt:
Cutez, doresc și vreau, dar n'am cuvânt.
Așa-mi urzi la naștere o Parcă.

(Stefan Aug. Doinas)

Când ai să fii bătrână
(Sonete pentru Elene II, 24)

Când ai să fii bătrână, lângă foc friguroasă,
La lumânare, seara, torcând și depănând,
Din versurile mele îți vei cânta spunând:
Ronsard mă proslăvea pe când eram frumoasă.

Și orișice slujitoare în preajma ta lucrând,
De treburi copleșită și foarte somnoroasă,
La numele-mi deodată va tresări voioasă,
Numele tău în slavă eternă ridicând.

Voi fi n' pământ atuncea, un spectru neguros,
M'oi odihni la umbră de mirt și chiparos;
Iar tu vei fi o babă, lângă foc ghemuită,

Iubirea mea și firea ta mândră regretând.
Ascultă-mă, trăiește nu sta nehotărâtă
Și trandafirii vieții culege-i mai curând.

(Al Philippide)

SONNET À HÉLÈNE

Quand vous serez bien vieille, au soir, à la chandelle,
Assise auprès du feu, dévidant et filant,
Direz, chantant mes vers et vous émerveillant:
« Ronsard me célébrait du temps que j'étais belle. »

Lors vous n'aurez servante oyant telle nouvelle,
Déjà sous le labeur à demi sommeillant,
Qui, au bruit de Ronsard, ne s'aille réveillant,
Bénissant votre nom de louange immortelle.

Je serai sous la terre, et, fantôme sans os,
Par les ombres myrteux je prendrai mon repos;
Vous serez au foyer une vieille accroupie,

Regrettant mon amour et votre fier dédain.
Vivez, si m'en croyez, n'attendez à demain:
Cueillez dès aujourd'hui les roses de la vie.

ENGLISH SECTION

Nicolae I. Herescu

by

Mircea Popescu

Latin scholar, philologist, literary critic, poet, Nicolae I. Herescu died in Zurich, Switzerland, on August 19, 1961. ...

In exile, he first was professor at the University of Lisbon, Portugal. Moved to Paris, he directed, from 1948 to 1950, the publication "L'Union Roumaine"; he was elected president of the refugee section of the PEN-Club and vice-president of the Association "Mihai Eminescu." He was also Counsellor of the League of Free Romanians and a close collaborator of General Radescu and of Grigore Gafencu, whose ideas of European unity he shared.

He was one of the promoters and founders of the Romanian Academic Society, which he honored at all congresses with his aristocratic presence of a great scholar and prominent literary figure. In Romania, he was three times elected president of the Society of Romanian Writers (Soc. Scriitorilor Romani).

He delivered hundreds of lectures, in Romanian over radio Paris and the BBC, often commemorating confreres who died in the country, like Ionel Teodoreanu, Radulescu Motru, Lucian Blaga, George Brașianu, G. M. Cantacuzino, Dan Botta.

It is impossible to mention the countless series of lectures given by Herescu at the Universities in Germany, Spain, Portugal, Switzerland, England, France, Italy, or at international congresses, like those consecrated during the last years, to Ovid

(Publius Ovidius Naso, 43 B.C.-A.D.17), at Sulmona, and to Cicero, at Rome; or the studies and articles published in specialized magazines such as "Revue des Etudes Latines," "Latomus," "Revue de Philologie," etc.

There must be mentioned, however, the imposing realization of the volume "OVIDIANA," published in Paris in 1958 with the collaboration of the foremost Latin scholars in the world on the occasion of the commemoration of two thousand years since the birth of the Latin poet destined to end his days in exile on the shores of the Black Sea (Tomis--Constanța); moreover, there should be remembered the first volume, reserved, of "Phonetic Structures" from the work "La Poesie Latine" (Paris, 1960) and the book "Entretiens avec J. Marouzeau," introducing a series of works dedicated to "Contemporary Humanitarians."

He had collected a wealth of material and even edited chapters from a series of studies on Christianity in the Danube countries, on folklore and Latin poetry, and also on the origin and nature of humanitarianism. He was convinced that the only salvation of man, as man, from the present marasmus, is the return to the universal and constant values of humanitarianism.

Translated
by MARGOT JAKUES

NOTE: Buletinul CR invites its readers to submit articles & news items to its editors (either directly or via a member of the Editorial Board or CRC Executive Committee).

NADIA COSTACHE

(1954 - 1987)

In Memoriam

Born in Jassy, 4/23/1954, Nadia Costache moved with her family to Bucharest, where in 1971 she passed the baccalaureat.

Three years later she fled Romania over Turkey, reaching New York in August, 1974, where she married Alexandru Costache. In November 1977 she enrolled at the medical school in Ferrara, Italy. Parallel to her professional studies, she participated in various poetry circles.

In July, 1987, she died in a horrible automobile accident, leaving a series of unfinished literary projects. Fate was unkind to this fine Romanian girl.

Give Me Paper

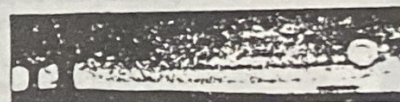
Give me paper
And possibly
Some ink
Green would do today
Metallic
Fascinating
Alien green
Hurry up!
My limbs are heavy
with tiresome
Expectation
From here,
I sometimes mellow down
and let myself flow
through some unknown
awareness
into a see of calm

[1984]

Beyond Emptiness

beyond emptiness
weightless powerful light
the imponderable
slow motion
time and space
fused
into
the original symmetry

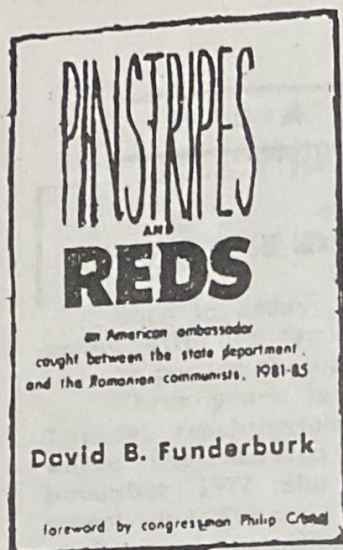
Definition of Field

Animated nothingness
around me
supports me
in doing nothing

Leaning on nothing
can sometimes
be

reasuring

[1984]

About the author

David B. Funderburk is a consultant to the US Department of Education, member of the National Advisory Board on International Education, and chairman of the board of the Selous Foundation.

The book is written by a keen political observer and a fine diplomat. His writing about Romania and the Communist government is based on sound knowledge of history and national culture.

Ambassador Funderburk's genuine understanding of and sympathy for Romanian aspirations for liberty and national values are reflected in every page of his book. It is a must for all those concerned with the fate of Romania.

The book (hardcover) can be ordered from The Selous Foundation Press, P. O. Box 1124, Dunn, N.C. 28334. Price is \$17.95 (plus \$2 postage).

Funderburk received Fulbright and OEX fellowships for study in Eastern Europe; served as a USIA officer in Romania; and received a Ph.D. in history and international studies from the University of South Carolina. From 1981 to 1985, Funderburk served as the US Ambassador to Communist Romania, having been appointed by President Ronald Reagan.

His publications include numerous articles and the books: *British Policy Toward Romania, 1938-1940: A Study in Economic & Political Strategy*; and *If the Blind Lead the Blind*.

Pinstripes & Reds is the first account by an American ambassador to a Soviet Bloc country, that documents the collaboration between the leadership elite of the State Department and the Communists.

Former US Ambassador to Romania David Funderburk stepped down from his post to protest against US policy toward Communist Romania and Eastern Europe.

Ambassador Funderburk details the difficulties faced by anyone daring to challenge the aid-to-Communists policy of Foggy Bottom; the way courageous dissidents are let down by US policymakers and diplomats; and the ways the State Department (& other US government agencies) work hand in glove with some of the world's most ruthless Communists.

Pinstripes & Reds is an eye-opening account which exposes the failure of US policy and describes what must be done to defend freedom, by a leading authority on Eastern Europe.

Grevele din Polonia

continuă să demonstreze două realități: Prima este inabilitatea regimului Jaruzelski să rezolve problema economică alimentară a țării pe baza sistemului comunist de planificare centrală și control. A doua este refuzul muncitorilor de a accepta noi sacrificii în standardul de viață prin ridicarea prețurilor fără compensația corespunzătoare în salarii.

Grevele zecilor de mii de muncitori de la cele două mari întreprinderi industriale--fabrica de oțel Nova Huta din Cracovia și Șantierul naval de la Gdansk--și-au exprimat opoziția la reformele Jaruzelski puse în aplicare împotriva votului majoritar care le-a repudiat în plebiscitul de anul trecut. Tinerii muncitori reclamă nu numai soluția momentană de mărire a salariilor în proporție cu ridicarea prețurilor alimentare ci și o ameliorare a condițiilor prezente în care trebuie să aștepte 15 ani pentru un apartament.

Intr-un articol de fond, Joseph C. Harsch de la CHRISTIAN SCIENCE MONITOR (10 Mai, 1988, p. 14) observă, cu justeță că cercul vicios în care se zbate economia poloneză se datorește faptului că sistemul comunist menține întreprinderi deficitare numai ca să dea de lucru la oameni. "In economia modernă vapoare și oțel sunt produse atunci când răspund în mod pozitiv cerințelor economice." Greșala a pornit de la Stalin care a ruinat agricultura Rusiei ca să asigure alimente ieftine muncitorilor din fabrici." In țările cu piața liberă--Statele Unite, Anglia, Franța, Japonia, Germania federală--întreprinderi ca Nova Huta și Șantierul naval din Gdansk ar fi fost de mult scoase de pe piață ca ne-economice.

La observațiile elementare ale ziaristului Harsch trebuiesc adăugate obiecțiunile mișcării sindicaliste "Solidaritate" care continuă să susțină teza fundamentală că refacerea economică a Poloniei nu se va putea realiza decât în urma unor reforme de restructurare politică în care conducerea Partidului unic nu va mai impune un plan economic detașat de realitățile locale și fără o consultare prealabilă a muncitorilor chemați să împlinescă planul de producție. Cercul vițios amintit mai sus se datorește faptului că, în prezent, Polonia plătește 29,7% din venitul anual în devize pentru interesul datoriei de peste \$30 de bilioane creditorilor occidentali. Imprumutul de \$317 mil. obținut anul trecut n'a putut fi întrebuințat spre modernizarea economiei pentru că țara a fost obligată să plătească interese de șase ori mai mari pentru datoriile ce le are. Numai procedând la modernizare și creștere economică mai întâi ar putea Polonia să stimuleze producția, să o facă mai competitivă și să înceapă un program de plată a datoriilor.

Ca și în trecut, conducerea Bisericii catolice a mediat între muncitori și regimul Jaruzelski pentru a pune capăt grevelor de la Gdansk. Motivul principal pare să fie indicația de la Moscova favorabilă unei atmosfere de mai mare toleranță religioasă pe care Vaticanul n'ar vrea s'o tulbure. Principiile de reformă preconizate de către conducătorii catolici polonezi sunt: dreptul de a alege reprezentanți parlamentari independenți de Partidul comunist, o lărgire a pieței independente de alimente și crearea unei atmosfere care să favorizeze investiții de capital din afară. În Polonia ca și în alte țări din bloc, se asteaptă cu interes rezultatele luptei în mare parte invizibilă, dintre reformele Gorbaciov și opoziția conservatoare a unei birocratii ce-și apără privilegiile bazate pe "nomenklatura" Partidului unic.

DIN VINA CUI?

Intreaga Europă de răsărit, cu o populație de peste 140 de milioane, a căzut pradă expansiunii Ruso-sovietice și sălbăticiei metodelor Staliniste de convertire la comunism după al 2 lea război mondial.

Din vina cui? Aceasta este întrebarea pe care și-o pune cititorul la sfârșitul articolului "Roosevelt and Stalin" de Robert Nisbet, MODERN AGE, Spring 1986, pp. 103-112.

Ideea principală care se desprinde din acest articol foarte bine documentat este că F. D. Roosevelt, fostul președinte al Statelor Unite, a comis o aberație diplomatică acordând totală și necondiționată încredere lui Iosif Stalin. Il chema "Uncle Jo" (unchiul Iosif) și era convins că "...dacă-i dau tot ce pot și nu-i cer nimic în schimb NOBLESSE OBLIGE" și nu va proceda la anexare de teritorii ci va colabora cu mine la stabilirea păcii și a democrației în lume" (p. 107). Acesta a fost răspunsul textual al lui Roosevelt la o scrisoare din partea lui William Bullitt (1943)--fost ambasador la Moscova în anii 30 și apoi la Paris până la izbucnirea războiului. Bullitt îl sfătuia să folosească mai mult "tradiționala tehnică a măgarului, morcovului și a bătei". Dar Roosevelt a refuzat să dea ascultare. A refuzat și sugestiile consilierului său politic și envoyé special la Moscova Averell Harriman care scrie:

Roosevelt era hotărât ca prin stabilirea de relații de prietenie cu Stalin în timpul războiului să convingă conducerea din Kremlin că puterea Rusiei este recunoscută și că de aci înainte poate să

aibă încredere în Occident.... Churchill, pe de altă parte, avea o atitudine mai pragmatică.... În curând, a devenit mai pesimistic în privința viitorului și a anticipat mari dificultăți la sfârșitul războiului" [vezi SPECIAL ENVOY TO CHURCHILL AND STALIN, New York, 1975, p. 140].

Distinsul diplomat și om de știință, George Kennan nu ezita să se refere la F. D. Roosevelt ca la o persoană de

...o ignorantă inexcusabilă în privința revoluției comuniste din Rusia, a istoriei ei diplomatice, a metodelor de epurație ca și în privința celor petrecute în Polonia și în Statele Baltice [RUSSIA AND THE WEST UNDER LENIN AND STALIN, Boston, 1960, ch. 23].

Tot în această lucrare, Kennan revine la enigmatică părere bună a lui Roosevelt despre Stalin pentru că

...Nu există nici o rațiune care să justifice astfel de păreri care erau puerile și nedemne pentru un om de stat de talia lui FDR [Ibid, p. 355].

Nisbet descrie misiunea Harry Hopkins (consilierul intim al președ. Roosevelt) la Moscova (Iulie, 1941) prin care Stalin cere ajutoare de război--arme, vehicule, aeroplan--și subliniază că succesul va depinde de "urgența și cantitatea acestor materiale." În raportul asupra misiunii sale diplomatice Hopkins observă că "...Joseph Stalin knew what he wanted, and he assumed that you knew" [Robert E. Sherwood, ROOSEVELT AND HOPKINS, N.Y., 1948, p. 343].

De remarcat mai este faptul ca Roosevelt a urmărit cu persistență ocazia de a se întâlni cu

Stalin TETE-Ă-TETE--fără Churchill. Dar, în același timp dorea ca Churchill să creadă că cererea venea de la Stalin (Sir John Wheeler-Bennett and Anthony Nicholls, THE SEMBLANCE OF PEACE, London, 1972, p. 82). Dorință președintelui St. Unite s'a implinit în trei ședințe speciale care au avut loc la Ambasada sovietică în cursul conferinței de la Teheran (Nov. 1943). Charles E. Bohlen a fost interpretul oficial american și din notele luate la prima conversație intimă Stalin-Roosevelt reiese că "...dela început a fost o atmosferă armonioasă" și că

...n'a durat mult și n'a fost greu să se ajungă la un acord asupra Poloniei și a restului Europei de răsărit. Roosevelt avea ceea ce s'ar putea numi în mod caritabil un unghiu mort "a blind spot" pentru popoarele est-europene. Informase deja pe Beaverbrook că era în favoarea unui plan ca toți rătăciții (dispossessed) Europeni să fie adunați și trimiși în Africa centrală după război... [Citat din A. J. P. Taylor, BEAVERBROOK, London, 1972, p. 397].

Europa de est si Tarile Baltice

Când i s'a spus că Polonezii din Europa și din America sunt alarmați de soarta lor viitoare, Roosevelt a răspuns:

Știu. Sunt sătul până în gât de toate popoarele acestea.... Sunt aproape convins că un plebiscit cinstit, dacă ar fi posibil, ar arăta că provinciile acelea răsăritene ar prefera să se întoarcă la Rusia. Da, eu consider că frontierele din 1941 sunt tot atât de bune ca și oricare altele [citat din Robert Dallek, FRANKLIN D. ROOSEVELT AND AMERICAN FOREIGN POLICY, 1932-1945, N.Y., 1979, pp. 436-7].

În urma acestei ședințe intime cu Roosevelt, dictatorul din Kremlin a știut că Președintele S.U.A. nu se va opune anexării teritoriale în răsăritul Poloniei.

Roosevelt a cerut în schimb o concesie.... Ar putea Stalin să păstreze secretul acestei înțelegeri până după alegerile din Noembrie...pentru că Roosevelt s'ar putea să candideze pentru a patra oară și n'ar vrea să piardă cele 6-7 mil. de voturi ale Americanilor de origine poloneză [Bohlen, *ibid.*, p. 151].

După Wheeler-Bennett, atitudinea lui Roosevelt "a eliminat necesitatea pentru Stalin de a căuta o înțelegere cu Guvernul polonez în exil (Londra)" *Ibid.*, p. 162.

După conferința de la Teheran și cele trei ședințe Roosevelt-Stalin, TÊTE-À-TÊTE, poziția lui Churchill--așa cum a descris-o el însuși unui prieten--a fost "a unui biet măgar, singurul care cunoștea drumul dar se găsea prins între urs și bizonul american".

La Yalta, un an și ceva mai târziu, cei trei lideri n'au făcut decât să confirme de data aceasta în scris, ceea ce hotărâseră la Teheran:

Yalta a devenit faimoasă pentru că a produs documente scrise care dovedesc trădarea Poloniei, târgul cu Stalin asupra Europei de răsărit și un pact cu privire la Orientul îndepărtat care a schimbat balanța de puteri [Keith Eubank, SUMMIT AT TEHERAN, N.Y., 1985, p. 479].

În încheiere ne alăturăm la reflecțiunile lui Robert Nisbet cu aceeași întrebare de nedumerire. Ce mistere l-au împins pe "un patrician...cu educație politică la Harvard" să se apropie de un "revoluționist cu apucături de bandit, urmaș al lui Lenin, fără scrupule și devenit dictator absolut al Rusiei Sovietice?" Ba mai mult, această apropiere politică a fost inițiată și urmărită de către "patrician dar exploatată de către revoluționist" (p. 103).

În prezent, la cârma Rusiei Sovietice pare să fie un Secretar General din altă plămadă. Mihail Gorbaciov nu numai că se desolidarizează, cât poate, de metodele Staliniste dar pare să se ia de piept chiar cu mecanismele rigide ale structurii de Partid. Totuși, reformatorul Gorbaciov culege fructele din via sădită de Stalin pe trupurile sutelor de mii de victime ale sistemului stalinist. Nisbet sugerează că drama care continuă să se desfășoare zi de zi în viața popoarelor din Europa de răsărit a rezultat dintr-o combinație de ignoranță și de lăcomie.

Se pune deci o a doua întrebare: cum desfacem ceea ce s'a făcut în mod arbitrar (prin ignoranță) și capricios (prin ambițiile unui dictator a cărui mentalitate este unanim repudiată). Ar fi și mai nedrept dacă s'ar continua să se clădească pe baza criteriilor și a oamenilor de atunci. Realitatea

cozilor lungi la magazinele de alimente și a izbucnirilor repetate împotriva regimurilor asupritoare sunt dovezi palpabile de aspirații legitime ale națiunilor subjugate.

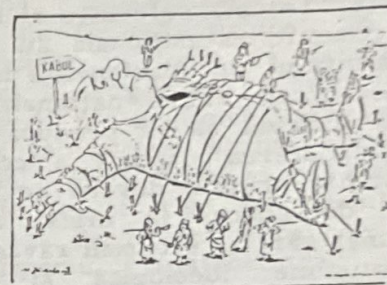
Nu cumva "glasnost" și "perestroika" sunt cealaltă față a aceluiași monedă?

Robert Nisbet este un distins academician, fost profesor de Umanistică la Univ. Columbia. A publicat ~~cei~~ cărți în istorie și sociologie iar de curând a fost onorat să prezinte "conferința anuală Jefferson" în Washington, D. C. Lucrarea cea mai recentă a lui Nisbet este THE PRESENT AGE: PROGRESS AND ANARCHY IN MODERN AMERICA, Harper & Row, 1988.

Puterea de luptă și sacrificiu pentru cauza libertății mai puternică decât armele sovietice

La 15 Mai a început programul de retragere a celor 115,000 de soldați sovietici din AFGANISTAN. După opt ani și jumătate de lupte sângeroase, cu un armament și echipament superior și ultra-modern și o pierdere de 13,310 de morți, trupele Armatei Roșii au capitulat în fața unui popor a cărui determinare să-și apere pământul și independența națională a atras admirația și simpatia întregii comunități internaționale. Curajul și vitejia patrioților "mujahidini" în lupta de rezistență contra colosului invadator au dat peste cap toate calculele bazate numai pe valoarea materiei.

În timp ce Armata Roșie se retrage, rezistența afganeză se pregătește pentru ultimul asalt contra guvernului din Kabul instalat și proptit ani de zile cu baionetele Kremlinului. Materialul de război de proveniență arabă saudită, americană sau chineză este transportat zilnic în circa 40 de camioane din Pakistan peste frontieră la grupurile de rezistență din provincia Patană. (Triburile pataneze ocupă largi teritorii de ambele părți ale frontierei). Edward Girardel, corpondentul ziarului

CHRISTIAN SCIENCE MONITOR ne spune că Gulbuddin Hekmatyar, președintele alianței celor șapte grupuri de rezistență afganeză și șeful grupării musulmane radicale Hezb-e-Islami, cea mai efectivă dintre unitățile de gherilă, primește partea leului din noul echipament militar. Mohamed Zia, Președintele pakistanez îl favorizează pe Hekmatyar. Sefii celorlalte partide de rezistență ne-pataneze, ca legendarul Ahmad Shah Massoud--supranumit "Leul" din Panjshair și Ismail Khan din Herat sunt tot mai îngrijorați de această părtinire pakistaneză. Ea tinde să denote o lipsă de armonie între cele șapte grupări principale de rezistență care ar putea să degenereze într-o rivalitate și luptă de succesiune la guvernare, după retragerea trupelor sovietice și eventuala prăbușire a regimului din Kabul.

În calitate de reprezentant al rezistenței, Hekmatyar s'a pronunțat împotriva coaliției cu membri ai Partidului Popular Democrat din Kabul--contrar sugestiei de colaborare propusă de către Diego Cordovez, delegatul special al Națiunilor Unite însărcinat cu negocierile. (Vezi "Rezistența afganeză pregătește ofensiva--dar lupte interne ar putea întârzia atacul Kabulului", CHR. SCI. MON., 17 Mai, 1988, pp. 7 & 9).

Deși frontul național împotriva inamicului comun extern a rămas neclintit de-alungul anilor de ocupație, societatea afganeză compusă din triburi nomade nu are o conștiință națională deplin dezvoltată. Mai ales diferența de tradiții și dialecte

între triburile patane din Est și cele din regiunea Herat încă persistă. Totuși, suferința și sacrificiile care cimentează comunitatea națională au contribuit la trezirea sentimentului de apartenență istorică pe baza căruia procesul de zidire națională ("nation building") nu va întârzia să se producă și la ei. Înțelegerea și colaborarea pașnică a celor șapte grupuri de rezistență ar fi o dovadă de maturitate și o promisiune de succes în uriașa muncă de reconstrucție a unei țări și economii răvășite de un război de expansiune ideologică și dominație politică.

Unitatea luptătorilor "mujahidini" este indispensabilă și în fața alternativei în care Rusia Sovietică va reține controlul asupra teritoriilor Afganeze de la nord de masivul Hindu-Kuș--așa cum se svonește tot mai mult. În acest caz lupta de rezistență va continua în condiții mai grele--dar nu mai încapă îndoială că va continua.

PROF. ARCHIE BROWN

(St. Anthony's College, Oxford -- London), un cunoscut observator al cursului politic din Moscova, crede că bătălia din Kremlin continuă și că rezultatul depinde de confruntarea ce are loc între forțele reformiste și cele conservatoare din sânul partidului și din societatea sovietică (în "Frontul intern al lui Gorbaciov", FINANCIAL TIMES London, în WORLD PRESS REVIEW, May 1988, pp. 19-20).

Reformele de politică externă sunt mai puțin controversate decât "perestroika" și "glasnost" care par să producă "mai mare durere decât plăcere" pentru milioane de oameni. În prezent, forțele angajate în bătălie sunt egale și victoria finală încă nu se știe de parte cui va fi.

Recente demonstrații naționaliste în structura federală a Rusiei Sovietice sunt atribuite reformelor Gorbaciov care dau apă la moara conservatorilor.

"Glasnost"-ul a produs o revoltă în Alma-Ata (Kazahstan), demonstrații din partea Tătarilor expulzați din Crimeea, proteste în capitalele țărilor baltice-Lituania, Letonia și Estonia și mai recent confruntări sângeroase între Armenieni și Azerbaidjanezi în regiunea Caucazului. "Gorbaciov știe că în sanul unei națiuni compusă din 104 de naționalități, 70 de limbi și mai mult de o duzină de religii diferite, forțele de desintegrare sunt cel puțin tot așa de puternice ca cele care au provocat sfârșitul Imperiului Austro-Ungar".

Cu toată politica de asimilare pe cale lingvistică abia 35% din populația adultă a republicilor asiatice vorbesc limba rusă iar tineretul și mai puțin. Forțele centrifugale cele mai dinamice sunt combinațiile de religie și naționalism--evidente în Lituania, Polonia (ambele catolice) și în Letonia și Estonia (ambele protestante). Armenienii au limba, biserica și tradițiile lor milenare. "...Românii din Moldova, au limba și alfabetul lor propriu și n'au recunoscut niciodată superioritatea culturii rusești" (p. 21)

Observațiile profesorului Archie Brown se bazează pe fapte în curs de desfășurare și evidente prin ele înșile--fără comentarii.

"Gorbachev, like Lenin, still believes that the blessings of socialism, once properly explained, will bind together the nationalisms that divide the Soviet Union. Armenia is proving him wrong" (World Press Review, May 1988, p. 23--quoted from The Economist).

DRUM FARA INTOARCERE! sunt înscrierile pe placardele purtate de mulțimea imensă a Armenilor din Stepanakert, capitala provinciei Nagorno-Garabah. Populația cere alipirea la Republica Armeana a fraților de istorie, religie,

limbă și cultură. Plasarea lor arbitrară în cadrul Republicii musulmane Azerbaidjan a fost făcută pe vremea lui Stalin și conviețuirea lor, ca minoritate în masa musulmană n'a fost niciodată confortabilă.

Mișcarea de anexare la R.S.S. Armenia a început în anii 60, dar atunci a fost limitată la intelectuali. Cea de astăzi cuprinde spectrul întregii populații: muncitori, țărani, birocrați și chiar cadre de partid. Sovietul provincial (Nagorno-Garabah) a cerut anexarea iar Comitetul Central provincial a adoptat o rezoluție asemănătoare--contrar deciziei Comit. Central al U. S. care în ședința din Martie trecut a hotărât împotriva ori cărei modificări teritoriale. Interesant este faptul că organizația de stat și partid au devenit un instrument de aspirații etnico-teritoriale. Cazul Armenilor nu este prima manifestare etnică. Cea a Tătarilor și a Kazahstanezilor au produs și ele emoții în Kremlin dar n'au ajuns gradul de intensitate al Armenilor. N'ar fi deloc surprinzător să vedem și alte Nagorno-Garabahuri în viitorul apropiat.

LA CHUTE DE LA MAISON BREJNEV

(Prăbușirea casei Brejnev). Campania începută de Iuri Andropov în 1982 împotriva corupției, se extinde și la membrii familiei Brejnev și prietenii lor, foști demnitari, scoțând la iveală tot mai multe "scandaluri enorme"--scrie Bernard Leconte într-un articol recent în L'EXPRESS (13 Mai 1988, pp. 28-29).

Galina, Fiica fostului secretar general al PCUS, se găsește sub supravegherea KGB-ului, cu domiciliu forțat, la reședința ei de lângă Moscova iar soțul ei, Iuri Ciorbanov, fost Vice-ministru de interne, este într-o celulă a închisorii Lefortovo, unde serviciul lui, acum cațiva ani a trimis o mulțime de dizidenți politici. Procesul va avea loc în Septembrie 1988 și pedeapsa ar putea să fie capitală.

Dărâmarea casei Brejnev a început acum șase ani, în luna Ianuarie, când o contrabandă de traficanți de diamante, combinați cu Circul din Moscova și cu Galina au fost arestați din ordinul lui

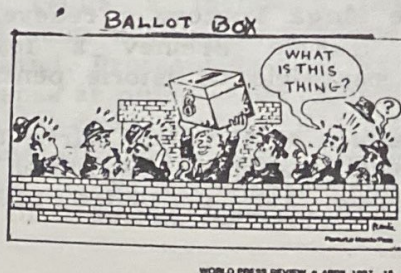
Iuri Andropov. La câteva zile, Simion Jvigon, cumnatul lui Brejnev și numărul doi în KGB și-a tras un glont în cap. În același timp, Mihai Suslov, patriarhul ideolog, moare de criză cardiacă, iar Anatole Koleratov, directorul circuitului din Moscova și prieten intim al Galinei este condamnat la 13 ani închisoare pentru contrabandă de aur și de devize. Intre timp, L. Brejnev moare (10 Nov. 1982) iar Andropov, succesorul său, ordonă suspendarea ministrului de Interne Șcelokov--un vechi complice al defunctului--a cărui soție intrată în panică, se aruncă de la fereastra apartamentului lor. Șcelokov se sinucide și el cu un glont de armă în ajunul anchetei de acuzare în 1983.

Printre ramificațiile "brejneviste" se numără și criza Kazahstan din 1986. Demisia forțată a lui Dinmohamed Kunaev, "patronul Partidului" din acea republică, un protejat al lui Brejnev, a provocat o reacțiune violentă a populației locale din capitala Alma-Ata "forțând pe Gorbaciov să fie mai prudent în viitor". Reacțiunea presei și a cercurilor literare la aceste scandaluri a fost și ea negativă. Articole istorice contestează meritele militare al "Mareșalului Brejnev" povestite în cartea amintirilor sale de război LA PETITE TERRE; pentru care a fost decorat cu ordinul "Victoriei" și i s'a acordat "premiul Lenin" pentru literatura. Pe baza aceleiași reacțiuni negative, Gorbaciov a ordonat schimbarea numelui de "Brejnev" de la toate străzile, piețele, etc. Incepând din 6 Ian. 1988, piața din Alma-Ata și-a reluat numele de "Piața Revoluției", cea din Leningrad "Piața Gărzilor Roșii..." iar centrul astronomic de lângă Moscova a redevenit "Cetatea Stelelor...". Numele Brejnev a fost scos de asemenea din manualele de istorie pentru examenul de bacalaureat.

Opinia publică a aflat la 20 Martie trecut, că o anchetă s'a deschis asupra "disparației nerușinate" a 1500 Klg. de aur și pietre prețioase din

patrimoniul național. La acestea se mai adaugă corupția de mare anvergură în "scandalul bumbacului" din Uzbekistan. Mai multe condamnări la moarte au fost deja pronunțate în această afacere iar alte patru persoane de răspundere s'au sinucis--între care o personalitate politică acuzată de a fi încercat să asasineze judecătorul Telman Gdlian, însărcinat cu ancheta. Între cei care au încercat o mușamalizare a afacerii este și ginerele fostului Secretar General L. Brejnev. În preajma conferinței de partid planificată pentru 28 Iunie, c., Gorbaciov urmărește de aproape mersul anchetei care promovează atmosfera pentru reformele preconizate de el.

Articolul lui Leconte este o adevărată revelație pentru cei mai mulți dintre noi. Prea puțin din această față coruptă și venală a sistemului comunist a pătruns în afara zidurilor Kremlinului. Prăpastia dintre propaganda ideologică Marxist-leninistă și realitatea degradării omenești descrisă în laconicul articol de mai sus dovedește lipsa de scrupule morale la nivelul cel mai înalt al conducătorilor unei lumi în care valoarea supremă este materia. Din ea rupe cine poate și cât poate. Nu-i deloc surprinzător că Mihail Gorbaciov încearcă să deschidă obloanele Kremlinului și să lase lumina să pătrundă în afacerile publice ("Glasnost"). În combinație cu restructurarea economică ("perestroika") ar putea să marcheze începutul sfârșitului pentru molohul comunist. Dar întrebarea încă rămâne--în lupta Gorbaciov-burocrație--care pe care? Iar problema liberării popoarelor de sub dominația ruso-sovietică este numai o chestie de timp. Procesul a început să se maturizeze cu Tătarii și cu Armenii. De curând șeful Partidului comunist de la Chișinău ne spune că și Românii basarabeni dau semne de trezire...

PLANUL DE TRANSFORMARE A SATELOR din
așezăminte tradiționale rurale ÎN BLOCURI
AGRO-INDUSTRIALE întâmpină "opoziție tacită în
cercurile conducătoare ale Partidului"--scrie
EASTERN EUROPE NEWSLETTER (18 Mai, 1988,
pp. 5-6), revistă bilunară care apare în Londra
(Anglia).

Președintele Consiliului de miniștri Constantin Dăscălescu a fost numit șef al "Comisiei de sistematizare teritorială". Numirea s'a făcut, scrie ziarul, "ca să mai schimbe macazul de la numirea nepopulară a membrilor din familia Ceaușescu" (p. 5). La ședințele Comitetului politic executiv din 29 Aprilie și 6 Mai, c., Nicolae Ceaușescu a lăsat-o mai domol cu termenul de transformare a 7,000 (din cele 13,000) de sate, neapărat să se realizeze până la anul 2000. Planul "...nu trebuie neapărat să se realizeze până la data aceea" a spus el.

Revista crede că "gravitatea demonstrațiilor dela Brașov din Noembrie anul trecut au mărit riscul unor rupturi în Partid". Planul de transformare rurală, continuă articolul, ar putea aprinde scânteia unor demonstrații mai mari--și dacă ar pătrunde până la Comitetul Central "Ceaușescu ar putea să piardă controlul asupra aparatului de partid și a forțelor de securitate". Silviu Brucan, un dizident recent, fost diplomat, a criticat cu severitate răspunsul lui Ceaușescu la răscoala din Brașov. Recent, a mai publicat și trimis peste hotare "o critică devastatoare a întregii administrații comuniste postbelice". Comentatorul se întreabă, în continuare, ce efect va avea atacul lui Brucan asupra desbaterilor care vor avea loc la ședința Comitetului Central programată pentru luna Iunie? Numărul și proporția problemelor create de regimul Ceaușescu cresc și se apropie de scadență.

"CRUCEA-ROȘIE CONDMNĂ REPRESALIILE EXAGERATE"

THE CHRISTIAN S

este titlul unui articol în LE MONDE (2 Mai 1988).

Președintele Comisiei Internaționale a Crucii-Roșii, Cornelio Sommaruga, a condamnat folosirea de forțe și "mijloace disproportionale" de către armata israeliană de ocupație în restabilirea ordinii în Gaza și Jordania de vest. La o conferință de presă în Geneva dânsul a subliniat că "situația este mai gravă ca oricând în cei 20 de ani de ocupație". A

enumerat apoi violările celei de a 4^a Convenție de la Geneva comise de Israel: expulsarea Palestinienilor, distrugerea de case și de recolte și folosirea unor mijloace de păstrare a ordinii care ar putea fi în disproporție cu faptele de dezordine."

Pe de altă parte, Curtea Supremă a impus o limitare a acțiunilor militare de distrugere de case palestiniene în teritoriile ocupate, în urma unei plângeri din partea Asociației pentru drepturi civile în Israel--afiliată cu Federația internațională a drepturilor omului. Curtea Supremă a hotărât că în viitor, locuitorii caselor vor avea un termen de 48 de ore în care să apeleze la autoritățile militare sau la Curtea Supremă împotriva distrugerii de case. Această decizie s'a luat în urma dărâmării câtorva case când o tânără fată israeliană a fost împușcată într-un sat din Jordania de vest, la 6 Aprilie 1988. S'a stabilit ulterior că accidentul fatal s'a datorat unui glonț pornit din arma unui colon izraelian și nu din pietrele aruncate de palestinieni.

Tot în legătură cu demonstrațiile continue ale palestinienilor,

LE MONDE, scrie că Societatea Americană de Transtehnologie a anulat livrarea de gaze

lacrimogene pentru Israel. Hotărrea a fost luată în urma modului primejdios de folosire de către trupele israeliene fapt care a produs mai multe victime în teritoriile ocupate. Livrarea gazelor lacrimogene "era finanțată de bugetul american sub formă de ajutor pentru Israel". Decizia de suspendare a livrărilor însă s'a luat de către compania producătoare. Ziarul adaugă că pentru prima dată se întâmplă o suspendare de livrări destinate pentru Israel.

Ziarul CHRISTIAN SCIENCE MONITOR (20 Mai 1988, p. 2) observă că Ezer Weizman, membru în Consiliul de miniștri (Israel) "este primul membru din Cabinet care se pronunță împotriva asasinării șefului palestinian de gherilă Kalil al-Wazir".

La închiderea Buletinului aflăm că secretarul de stat George Shulz întreprinde a patra călătorie în Orientul mijlociu cu intenția să convingă guvernele din Ierusalim și din celelalte capitale vecine (Cairo, Aman, Damasc) să-și dea consimțământul la "Planul Shulz". Acest plan propune: (1) o conferință internațională a membrilor permanenți ai Consiliului de securitate ONU plus celelalte părți la conflictul Arabo-israelian (Palestiniienii în combinație cu Iordania, Libanul și Siria); (2) Negocieri pentru autonomie parțială în Iordania de vest și Gaza să fie complectate în termen de 6 luni. Palestiniienii acceptați de Israel și aprobați de PLO (Org. pentru liberarea Palestinei) să facă parte din delegația Iordaniană; (3) Negocieri pentru aranjamentul final între fiecare din țările participante la conflict și Israel--pe baza rezoluțiilor ONU 242 și 338, care prevăd evacuarea teritoriilor ocupate în schimbul recunoașterii DE JURE a statului Israel și garantarea securității lui.

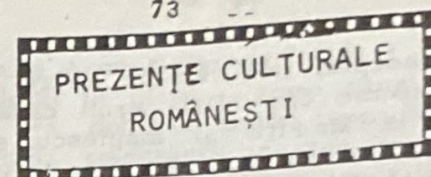
În fața eșecului diplomatic, atât în Ierusalim cât și în Aman și Damasc, secretarul de stat american a declarat că "dorința de a ține în continuare sub ocupație militară Gaza și Iordania de vest cu negarea drepturilor populației palestiniene este un drum fără ieșire. Credința că se poate continua așa este o iluzie" (CHR. SCI. MON., June 6 1988, p. 2).

Intr'adevăr, evenimentele din ultimele șase luni au demonstrat o unitate și determinare neașteptată din partea populației palestinienilor de toate vârstele, cu tineretul în frunte. Este o dovadă indiscutabilă de unitate, solidaritate și disciplină sub autoritatea "Organizației pentru Liberarea Palestinei" (PLO) care se bucură de legitimitate și de dreptul de reprezentare. Acești doi componenți-o populație solidară și conștientă de sine însăși și recunoașterea unei autorități legitime sunt condițiile de drept internațional care certifică existența unei națiuni. Așa cum spune Ernest Rénan în "Qu'est-ce-qu'une nation?" (Ce este o națiune). Nu-i limba, nu-i religia, nu-i rasa, afirmă el. "Este mărturisirea, zi de zi", a dorinței de a aparține la o comunitate cu care individul se identifică și pentru care este dispus să sacrifice. Mai mult decât orice, o națiune este o stare de simțire. De fapt, această stare de sentiment și de convingere--"state of mind"--o găsim atât la națiunea israeliană cât și la palestinienii. Sunt două pietre tari care se macină între ele în loc să se recunoască și să se respecte reciproc. Așa cum spune George Shulz, "un nou război ar fi cu mult mai distrugător decât cele dinainte, din cauza noului armament".

"We in the U. S. now have a unique and perhaps short-lived chance to influence change in Eastern Europe in the direction of political and economic liberalization.... We should not squander that opportunity" (from John C. Whitehead, Deputy Secretary of State, address before the Washington Institute of Foreign Affairs, Washington, D.C., Jan. 19, 1988: "The U. S. Approach to Eastern Europe: A Fresh Look").

AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA

Societatea Academică Română (SAR)--Secția RFG a publicat al 24-lea volum anual din REVISTA SCRITORILOR ROMÂNI. Cu aceeași grijă și pricepere intelectuală, Constantin Sporea, editorul acestei publicații, asistat de Ion Cicală și Constantin Nagacevschi, au ales creațiuni expresive din proza, poezia și uneori filosofia literaturii și a gândirii românești.

Pentru că o recenzie a celor peste 20 de autori și de titluri, fiecare meritând o atenție specială, nu este posibilă în paginile noastre, ne mărginim să recomandăm volumul amatorilor de literatură care captivează prin imaginație, sensibilitate artistică și reflecție filosofică. Și mai presus de toate, este scrisă într-o limbă românească nealterată de injecțiile tendențioase impuse ortografiei în perioada de teroare stalinistă. Scopul lor a fost și este îndepărtarea de latinitate și de occident și puntea spre Rusia sovietică.

Condițiile redactionale și tehnice superioare ale apariției Revistei S.R. sunt și ele la înălțimea conținutului. Biblioteca CRC se simte îmbogățită cu întreaga colecție a volumelor acestei distinse publicații.

ORPHEUS (Nr. 1, 1988),, Kitchener, Ontario--
Dumitru Ichim

Mai întâi, își desvăluie identitatea: "Orpheus a fost fiul lui Apolo. Urmele lui Apolo au fost recent verificate până la Dacia...". Herodot "vorbește despre această primă Europă, Geto-tracă, din care s'a tras numele zeului luminii" (Apolo). Și mai departe, poetul Horia Stamatu reflectează: "Poate că în soarta poporului român este ceva din soarta lui Orpheus care...a sfărâmat porțile iadului".

Obiectul acestei noi reviste apare și mai bine definit când spune că, "Dela eroii care au apărut tarfna, până la Miorița și Eminescu s'a însumat organic cultura românească. Pe aceasta o slujim sub semnul universal al lui Orpheus".

Ce identificare frumoasă în mijlocul unei lumi care nu mai poate visa și caută pe Orpheus!

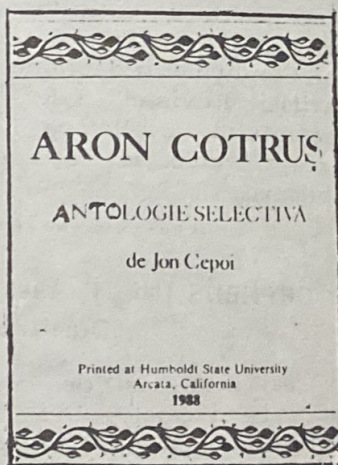
Primul număr este încărcat de lirism original și variat ca un cires de floarea primăverii. În poeziile scurte și pline de simbolism, uneori mistic se aștern sensibilități omenești care îmbrățișează trei generații și se exprimă în trei limbi diferite (Română, Engleză, Franceză). . În "Editorial", Orpheus ne spune că "...By poetry we want to change the world".

Desene admirabile de Anca Popescu. Urâm bun venit revistei ORPHEUS și deplin succes în nobila sarcină ce-și propune!

(Revista se poate obține la adresa: Orpheus, C/O Dumitru Ichim, 71 Vannier Dr., Apt. 201, Kitchener, Ont., CANADA N2C 1G4.

Intre noutățile literare ale vremii una care merită un loc de frunte este acest volum al cărui conținut cuprinde în mare parte poeziile inedite ale marelui poet român Aron Cotruș. Zeci de volume din poezia lui au apărut în România și în streinătate dar din ele au lipsit cele scrise în ultimii ani ai vieții pe care poetul a trăit-o în Statele Unite și mai ales în California.

Fiind mai mult singur și având prieteni resfirați în toate părțile globului, manșcrisele lui nu s'au păstrat într-un singur loc. Mai ales că în

Statele Unite Aron Cotruș n'a avut o reședință bine stabilită decât în ultima vreme când a simțit efectul boalei ce l-a doborât prea timpuriu. Din această cauză sarcina colectării acestor manuscrise a fost complicată și a reclamat timp, sacrificii și dedicație pe care Jon Cepoi le-a dat cu generozitate, apreciere și cu dragoste de arta originală a marelui poet.

Strădaniile lui Jon Cepoi, fiu al Basarabiei, se oglindesc în acest volum cu care se poate mândri de a fi dat la iveală tot ce a fost omenește posibil din opera postumă a lui Aron Cotruș.

A fost o deosebită plăcere pentru redacția BULETINULUI CR să se alăture acestei frumoase inițiative și să-și dea concursul la corectura și la tipărirea cărții.

Volumul este pe punctul de apariție și se poate obține prin comandă la una din adresele: "Soc. Viitorul Român", 4961 Calvin Ave., Tarzana, CA 91356 sau CRC (Att: Bibliotecar), 124 Montecito, Oakland, CA 94610. Prețul \$18.

Felicităm pe confrății de la SOC. VIITORUL ROMÂN, L. A., filială a Uniunii și Ligii, S.R.A., pentru frumoasa serbare a celei de a 129-a aniversare a UNIRII PRINCIPATELOR ROMANE (24 Ian. 1859 - 24 Ian. 1988).

Punctul de atracție al serbării a fost prezența Majestăților Lor Regele Mihai și Regina Ana--drept simbol al unității Românilor de pretutindeni în jurul coroanei monarhice.

Numărul mare de participanți la programul festiv și la banchet a dovedit cu prisosință dorința celor prezenți de a păstra vie conștiința națională și drepturile istorice ale poporului român. Peste o mie de persoane au participat și la serviciul religios celebrat de către un sobor de preoți, în frunte cu păr. Alekse de la Sf. Treime (L.A.) unde perechea regală a fost primită cu tradiționala pâine și sare.

Sarcina de coordonare a efortului necesar pregătirii acestei serbări a fost îndeplinită în spirit de ospitalitate și curtoazie românească de către ing. Jon Cepoi, președ soc. "Viitorul Român".

Correspondent

Basarabia la Chicago

Comunitatea românilor din Chicago a onorat în mod deosebit ziua Basarabiei. Amploarea cu care s'a comemorat cea de a 70^a aniversare a unirii Basarabiei cu patria-mamă România (27 Martie 1918 - 27 Martie 1988) a dovedit că suferința fraților români-basarabeni, căzuți din nou în robia ruso-sovietică, și aspirațiile lor de emancipare sunt total împărtășite de români oriunde s'ar găsi ei.

Comemorarea a avut loc la cele două biserici ortodoxe, "Nașterea Domnului" și "Sf. Maria" cu programe asemănătoare de aniversare, care au cuprins "Pe-al nostru steag e scris unire", cântat de sutele de participanți.

Programul de la Sf. Maria s'a distins prin două fapte neobișnuite. O narațiune istorică despre pregătirea și împlinirea unirii de la 27 Martie 1918, scrisă de prof. Anton Crihan, martor ocular și lider în procesul de auto-determinare și unire. O prezentare a legalității drepturilor românești asupra Basarabiei de către distinsul jurist Radu Budișteanu, conferențiar invitat în mod special din Rep. Fed. Germană.

Vrednic de remarcat este gradul de solidaritate românească la acest eveniment cu participarea bisericilor unită, baptistă și pentecostala dovedind că problema Basarabiei este a tuturor românilor.

Succesul de la Sf. Maria se datorește efortului Comitetului de organizare, sub președenția neobositului John Simicin și a ospitalității creștine a pâr. George Cage și a Consiliului parohial de la Sf. Maria.

Correspondent

CEREM SCUZE CITITORILOR
noștri și regretăm că împrejurările ne-au forțat să concentrăm două numere ale revistei într-o singură apariție. Motivul principal a fost obligația profesională a redactorului (I.S.) care a pregătit și prezentat recent un referat de Drept International la conferința din Regina (Canada). La aceasta s'a mai adăugat programul încărcat al tipografiei în preajma încheierii anului academic la Humboldt State University--unde se tipărește Buletinul.

Duminecă, 27 Martie, după Sf. Liturghie,

Casa Română și Capela a onorat aniversarea a 70 de ani de la realipirea **BASARABIEI** la patria mamă România (27 Martie 1918 - 27 Martie 1988). Cu această ocazie, românii și prietenii lor din nordul Californiei au avut rara ocazie și privilegiul de a asculta vocea profesorului Anton Crihan, unul din conducătorii și arhitecții acelei uniri, pe calea autodeterminării, în 1918.

Vocea înregistrată a profesorului Crihan ne-a povestit, în circa 15 minute, momentele esențiale din cursul pregătirilor pentru votarea în favoarea unirii a delegaților reprezentând diferite grupuri, într-o atmosferă de entuziasm și cu o majoritate zdrobitoare.

În calitate de martor ocular și de recunoscut istoric, profesorul Anton Crihan a respins cu demnitate afirmația tendențioasă că votarea s'ar fi făcut "sub amenințarea mitralierelor". Tot odată și-a exprimat ferma convingere că Basarabia, de drept și de fapt românească, va trebui restituită României.

Ținem să mulțumim profesorului Anton Crihan pentru gestul de atenție și de prietenie față de Casa Română & Capela, îi urăm mulți ani cu bine și cu sănătate și-l invităm să ne viziteze și personal în California de nord.

CONSILIUL DE ADMINISTRATIE CRC

La adunarea generală anuală, doi membri noi au fost aleși în Consiliul de Adm. CRC: Rodica Acatrinei și Traian Lalescu. Felicitări și sporla muncă!! Consilier de adm. CRC însemnează mai multă grijă, devotament și sacrificiu de timp și efort pentru binele comunității. Consilieri în continuare. R. Bretoi, M. Bujor, M. Olteanu, Jr., I. Smultea, S. Speriosu.

La ședința de lucru din 31 Mai, c., Consiliul a procedat la cooptarea unui nou membru în persoana ing. Gheorghe Dicu. A trecut apoi la alegerea de funcționari pentru anul în curs:

Preș...Ilie Smultea	Bibliotecar...M.Olteanu, Sr.
V.Președ...Max Bujor	Ospitalitate...Doina Speriosu
Secr...Simon Speriosu	Asst.imigrare...M. Bujor
Casier...Judy Smultea	Contracte de inchiere....
Adm.clădirii...Traian Lalescu	Milena Lalescu

Planificare și întreținere....

G h. Dicu, M. Bujor, Nelu Pizdrint

Controlori: N. Cazacu & G. Dicu

CRC urează "bun venit" tânărului IONEL ONEȚ care a sosit recent în California de nord pe baza "afidavit"-ului oferit de CRC. Ionel este originar din Țara Moților și a studiat politehnica.

Prima grijă va fi limba engleză și căutarea unui serviciu. Contactul cu grupul celor cu stagiu și experiență în America îi va fi de bun folos.

Pentru susținerea cheltuelilor de activitate, Casa Rom. & Capela are nevoie de sprijin care se poate asigura prin aderarea la organizație ca:

membru votant--cu o contribuție de \$10 pe lună
membru asociat--cu o contribuție de \$1 pe lună

TRADIȚIA SERBĂRII LUI "ZECE MAI" —

la Casa Română & Capela n'a lipsit nici anul acesta. Sala cea mare a fost decorată deosebit de frumos--grație Dnei Aurica Hoadrea și ajutoarele ei iar cuvântul de Zece Mai a fost rostit de către Nicolae Cazacu, membru fondator CRC și președintele "Unirii dela Vest" (branșă a Uniunii & Ligii S.R.A.). Vorbitorul a evocat semnificația istorică a evenimentelor care au dus la consacrarea acestei zile ca una din cele mai mari sărbători naționale românești. A urmat apoi o recitare și două cuvântări--Max Bujor și Traian Lalescu--adresate grupului etnic românesc în Bay Area ca să se alăture efortului de susținere a "Casei Române & Capele"--atât material cât și spiritual.

Programul serii a continuat cu o masă gustoasă pregătită și servită de un grup de Doamne voluntare--Rodica Acatrinei, Cati Lăzărescu, Aurica Hoadrea, Milena Lalescu asistate și de alți binevoitori. La bar au servit în mod grațios cele două verișoare primare, Ioana și Amalia Lăzărescu. Oaspeții, circa 150 de persoane, au fost întâmpinați cu curtoazie și căldură de către Aurica Hoadrea și Milena Lalescu. Tehnician muzical a fost tânărul Cristian Rotaru iar pentru butoiul de bere se cuvin calde mulțumiri lui Romeo Botnar. Aceeași expresie de grațitudine o adresăm Dnei Cati Lăzărescu pentru generoasa donație de sărățele și prăjituri.

Petrecerea și dansul au continuat până la ore mici.

Din donațiile generoase la intrare și din serviciul de la bar s'a realizat un venit net de \$650. Vii mulțumiri tuturor contribuitorilor.

CRC exprimă calde și entuziaste felicitări profesorului și maestrului **EUGEN STOIA** pentru succesul raportat în turneul european de concerte.

După ziarul venețian **IL GAZZETINO**, concertul din Veneția de la 15 Oct. 1987 a înregistrat un strălucit succes și pare să reprezinte încoronarea acestui turneu: "...Aplauze tumultuoase au izbucnit la sfârșitul performanței formidabile a maestrului violinist roman Eugen Stoia, acompaniat la pian de pianista venețiană Daniela Donaud".

Audiența a fost onorată de prezenta Cardinalului Marco Cè al Veneției. Eminența Sa a ținut să-l felicite personal pe maestrul Eugen Stoia care a executat în mod superb bucăți alese din Bach, Mozart, Amendola și Beethoven. Profesorul Eugen Stoia este membru fondator la Casa Română & Capela.

His Eminence Cardinal Marco Cè of Venice, Italy with Eugene Stoia and Daniela Donaud after the concert.

Este momentul potrivit să facem cunoscut că Andrei Stoia, fiul maestrului Stoia, este pe cale să devină o celebritate în domeniul altei arte, sculptura.

Andrei este asistent universitar la Univ. California, Santa Barbara și a avut onoarea ca una din sculpturile sale în bronz, bazată pe o temă din Divina Comedie a lui Dante, să fie aleasă pentru expoziția bianuală "Dante" în Ravenna, Italia. Lucrarea lui Andrei va fi una dintre cele 600 de sculpturi din 40 de țări diferite și va fi expusă între 1 Aprilie - 25 Sept. 1988.

Felicitări, Andrei și sincere urări de plin succes în cariera care ți se deschide!

Buletinul CR

În trecere spre Portland (Oregon), Dl. Ion Rațiu, președintele organizației UMRL (Uniunea Mondială a Românilor liberi) s-a oprit în Oakland (Calif.) și a fost oaspele-conferențiar al Casei Române & Capele, Duminecă, 1 Mai, 1988.

Vorbitorul a fost salutat de către Dr. Simon Speriosu, Vice-președ. CRC și introdus unei audiențe de circa 80 de persoane. Tema conferinței a fost o analiză politică a deplorabilei stări de lucruri din România unde viața de fiecare zi a oamenilor se împarte între munca epuizantă și alinierea la cozi nesfârșite ca să cumpere alimente "cuponate"--dacă mai rămân până când ajung la rând. Distrugerea nejustificată de biserici și monumente istorice pentru satisfacția și ambiția personală a lui Nicolae Ceaușescu a fost sever și pe drept criticată.

Președintele UMRL a fost acompaniat de Doamna Rațiu și împreună au vizitat și familia inginer Mircea Rațiu, fratele conferențiarului și membru fondator al Casei Române & Capele.

Notă suplimentară: Citim în ultimul moment, în **ROMANUL LIBER**, subtitlul "Oakland," despre vizita D-lui Ion Rațiu care a recrutat "17 membrii" pentru UMRL. Dar, spre surpriza noastră, "corespondentul" D-lui Rațiu a uitat să amintească faptul că, primirea oaspei a avut loc la "Casa Română & Capela", că Doamnele din comunitatea acestei organizații au adus daruri pentru "gustarea" de care scrie corespondentul iar vice-președintele CRC, Dr. Simon Speriosu, l-a introdus și i-a urat bun venit. Unii spun că D-l Ion Rațiu este prea plin de el însuși ca să mai amintească de existența altor organizații românești. Alții, pun vina pe "corespondent". În ori ce caz, se vede bine că UMRL nu pare să aibă nevoie de CRC care, probabil că data viitoare, nu va mai avea nevoie să-și deschidă porțile și să ofere ospitalitate vorbitorului.

[IJS]

BIBLIOTECA
CRC

— exprimă sinceră grațitudine profesorului Alphonse Juilland (Stanford University) pentru generoasă donație de cărți și alte publicații trimise Casei Române și Capele. S'au primit în total, 81 de volume, majoritatea lor în l. română sau engleză. Ele reprezintă o frumoasă adăugire la colecția CRC care grație acestor donații continuă să crească.

Aceleași calde mulțumiri le adresăm Doamnei Mary Patroan (Berkeley, CA) atât pentru cărțile primite și înregistrate recent la bibliotecă, cât și pentru căsuțele de lemn și hainele pentru cei nou veniți.

Biblioteca CRC este deschisă pentru consultație cu bibliotecarul ei, Mihai Olteanu, Sr., în ultima Duminecă din fiecare lună, între orele 1-3 p.m. Imprumut de cărți însă se poate face în fiecare Vineri, între 4-6 p.m. prin administratorul clădirii (Traian Lalescu) cu semnarea formelor de imprumut și evidență.

Biblioteca mai dispune de un număr respectabil de ziare și reviste în l. română și engleză care pot fi răsfoite în sala de lectură a bibliotecii. Aranjamente se pot face prin telefon, în cursul zilei sau până la orele 8:00 seara (415-832-9480).

Folosim această ocazie să reînnoim apelul pentru donații de cărți, reviste și ziare românești vechi și noi, documente istorice sau obiecte de artă românească pentru biblioteca CRC. Avem de asemenea nevoie de articole de mobilier și de birou: un clasor, rafturi pentru cărți, coperte de dosare, o mașină de scris (electrică), un computer, o mașină de copiat. Orice donație sau sugestie în vederea procurării la preț redus a acestor materiale necesare funcționării cât mai bine a organizației noastre ar fi mult apreciate.

CRC exprimă sincere mulțumiri următorilor donatori de astfel de articole:

Fam. Traian & Frances Ocneanu--o mașină de cusut (Singer) în bună stare.

Fam. Simon & Doina Speriosu--o bicicletă de copii--în bună stare.

Dna Angela Jonescu--o mică etajeră plină cu cărți și discuri cu muzică clasică și ușoară.

Dna Judy C. Smultea--o mașină de scris (electrică)-- Smith Corona, portabilă.

Profesor Alexandru Burz--o mașină de scris cu caractere românești--donată cu ani în urmă, încă funcționează

Dna Rodica Acatrinei--tricolorul românesc de perete (în sala cea mare CRC)

MUNCA VOLUNTARĂ CRC

În vara aceasta se va desfășura în jurul lucrărilor necesare pentru construcția unui acoperiș nou în jumătatea mai nouă a clădirii (partea de sud).

Proiectul și calculele de material sunt în curs de pregătire de către ing. Gheorghe Dicu și antrepr. Max Bujor. Lucrarea este programată pentru a doua jumătate a lui Iunie, c. Cei care pot și doresc să dea o mână de ajutor sunt rugați să se anunțe prin telefon: (415) 832-9480.

PICNICUL ANUAL

al românilor din California de nord

va avea loc

DUMINECĂ, 31 IULIE, 1988

in KNOWLAND PARK & ZOO

începând de la ora 10 a.m.

Sărbătoarea câmpenească se va deschide cu o rugăciune rostită de pâr. Ioan Sârbu la ora 11:00.

Tradiționalii mititei la grătar, bere și băuturi răcoritoare vor fi la dispoziția doritorilor și se vor armoniza cu melodii românești.

Pentru tineret vom avea echipamente de volleyball și badminton iar copiii vor avea ocazia să viziteze animalele din grădina zoologică. Familiile vor sta la un pahar de vin și de vorbă.

Veniți cu coșul de picnic să-l desfacem pe iarba verde!!!

Cum se ajunge la Park?

Din șoseauna 580 --ieșirea 98 Ave.--la stânga pe sub pod și imediat la dreapta este intrarea în Parc.

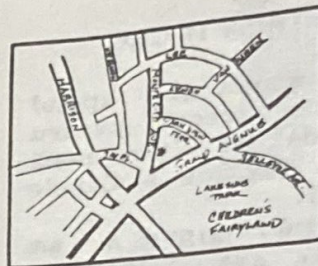
ANIVERSAREA DE ZECE ANI a CASEI ROMÂNE & CAPELE

va avea loc

Sâmbătă, 17 Sept. 1988

in sala CRC

124 Montecito, Oakland, California

PROGRAMUL serbării va începe la ora 7:30 p.m. și va fi anunțat printr-o invitație specială cu cel puțin două săptămâni înainte de data de mai sus.

După program va urma dans cu bine cunoscutul grup italian "Chiodo".

Reservați această seară pentru un eveniment important în viața comunității noastre românești în Nordul Californiei. Acest anunț se adresează tuturor românilor și prietenilor americani doritori să participe la o aniversare care marchează un succes românesc în America-țara care îmbrățișează și încurajează diverse valori culturale.

Scopul CRC este definit în Art. 1 al statutelor ei: "Să păstreze și promoveze valorile spirituale și culturale românești și bună starea generală a membrilor ei. Împlinirea acestor obiective și difuzarea culturii românești se va face în armonie cu valorile sociale, culturale și politice ale poporului american".

Acesta este spiritul și baza de la care dorința de înmănunchiere a noastră a pornit acum 30 de ani. Numele "Casa Română & Capela" a fost adoptat acum zece ani, odată cu achiziționarea fizică a imobilului de la 124 Montecito (Oakland, CA) care ne-a dat o adresă.

Calea pe care CRC a parcurs-o în cei zece ani de existență n'a fost ușoară. Ca orice realizare, a cerut sacrificii continue din partea celor care au pornit și a celor care s'au alăturat ulterior. Dar mai presus de orice, am crezut în Dumnezeu și în dreptatea cauzei pe care o servim.

Pe lângă şedinţele şi desbaterile clericale conduse de către P.S.S. Episcop Nathaniel, pentru mii de români, acest eveniment a devenit un adevărat "pelerinaj la Vatra". În afară de serviciile religioase, vizitatorii se bucură de un program artistic şi o serată dansantă la care dansuri naţionale româneşti se combină cu cele moderne. Dar mai presus de orice, este o ocazie de întâlnire şi reîntâlnire de prieteni şi cunoştinţe din toate colţurile nord-americane şi chiar din alte continente. Ce bine-i că Vatra are un loc atât de cuprinzător şi de frumos!

Adunarea Generală a membrilor parohiei INVIEREA DOMNULUI

s-a întrunit, sub preşedinţia pâr. Ioan Sârbu, la 27 Martie, 1988, în sala de conferinţe CRC, 124 Montecito, Oakland, CA.

Cu această ocazie, s-a reînnoit mandatul Consiliului parohial de anul trecut. Locul lui Ion Angelescu, rămas vacant prin retragere, a fost implinit prin alegerea lui Petre Hoadrea ca membru în Comitetul parohial.

Officers

Remus Bretoi--preşedinte
Simon Speriosu--v.preşed.
Ilie Smultea--secretar
Mihai Olteanu, Sr.--casier

Controlori--Nicolae Cazacu
M. Olteanu, Jr.

Cantor--Alexander Blaga
Cati Lazarescu

Membrii in Consiliu

Rodica Acatrinei
Petre Hoadrea
Traian Lalescu
Frances Ocneanu
Doina Speriosu

Delegati la Congres
N.Cazacu, I.Smultea

Comunitatea romanească exprimă profunde condoleanţe Dnei Cati Lazarescu şi fiicele Ioana şi Teodora la dureroasa pierdere a soţului şi părinte David.

Deşi de curând sosiţi din Suedia, fam. Lazarescu a cucerit dragostea, respectul şi gratitudinea tuturor prin participarea însufleţită şi mână de ajutor cu ocazia întrunirilor noastre ca grup.

Dumnezeu să-l ierte şi să-l odihnească în pace!

Consiliul parohial şi pâr. Ioan Sârbu invită pe toţi romanii din Bay Area la Sf. Liturghie din ultima Duminecă a fiecărei luni, ora 11 a.m. (CRC 124 Monteico, Oakland).

Parohia are nevoie de sprijinul Dvs. Membria anuală este \$50 de persoană şi \$60 de familie.

Prof. Ilie J. Smultea (Secretarul Parohiei "Invierea Domnului"), membru cooptat în Consiliul de administraţie (Board of Trustees) al Institutului Ortodox Patriarh Athenagoras de la Fac. Teologică pentru Studii de Doctorat (UC-Berkeley), a participat la conferinţa anuală a Consiliului care a avut loc la 21 Martie, 1988.

Din raportul Preşed. Paul C. Manolis, al Directorului Rev. Leonidas Cantos şi discuţiile care au avut loc a reieşit că situaţia financiară a Institutului este satisfăcătoare dar efortul de susţinere trebuie intensificat.

Conferinţa PSS Bishop Kallistos Ware de la Univ. Oxford (England) a inaugurat, în aceeaşi seară, o serie de conferinţe care reflectă direcţia activităţii spirituale a Institutului.

Subiectul acestei prime conferinţe a fost "Word and Silence--the Spiritual Path of Orthodoxy". Distinsul oaspe a subliniat bogăţia spirituală a credinţei ortodoxe care a triumfat şi s-a întărit cu toate vicisitudinile secolelor de suferinţă sub dominaţia otomană.

Interesul deosebit al publicului pentru activitatea noului institut şi dorinţa de a cunoaşte mai de aproape Ortodoxia au fost manifeste în mulţimea neîncăpătoare care a ținut să vadă şi asculte pe conferenţiar.

O importantă realizare de lungă durată a Institutului este Catedra de studii ortodoxe, Alexander G. Spanos, prin care "Creştinismul răsăritean" cu tradiţiile lui bogate, devine parte integrală la viaţa şi studiile de doctorat ale Uniunii.

Publicaţia "INSTITUTE'S NEWSLETTER", prin care se anunţă evenimentele care au loc la Institut, se poate obţine printr-o donaţie la Patriarh Athenagoras Orthodox Institute, 2400 Ridge Road, Berkeley, CA 94709.

Acknowledgments

Special Welcome to our 2 New VOTING MEMBERS

Marinela & Mircea Petrescu Michael Popescu
(Fairfield, CA) (San Francisco)

WELCOME also to our NEW ASSOCIATES

Mihai Moşu George Stoenescu
George Pascut George Raica (Detroit)

CRC ACCEPTS WITH GRATITUDE

New CRC Phase II Support

<u>Jon & Stela Cepoi</u>\$100	<u>Joan Papa</u>\$300 *
(Carzana, CA)	(F.R.G.)
<u>Mary Patroan</u> \$100	<u>Aurelia Rauta</u> ...\$100
(Berkeley, CA)	(Madrid)

CRC was pleased to receive a 2d brick pledge from Michael Popescu as well as the completion of new bricks by G. Stoenescu & Marius I Neacsu.

CRC PHASE I Appreciates the help
FROM THESE GOLDEN BOOK donators

Alexander Blaga.....\$125	Gheorghe Mandoache..\$50
Victor Catana..... 20	Frances Ocneanu 50
Antonio Gheorghevice. 50	in MEMORY of parents
Ilie & Judy Smultea...\$50	(Assistance Fund)

BULETINUL CR Welcomes New Subscribers

Elisabeta Custache (NY)	Silvia Popescu (NY)
Eugen Mihai (NY)	Silvia Sarbu (NY)
Emil Paltineanu (NY)	Alexandrina Svornou (DC)
Stefan Alexiu (LA)	

Buletinul CR owes special thanks to Georgia Tennyson (NY) & Ileana Petrescu (LA) for their gift subscriptions & patron donations (\$20) as well as to these PATRON CONTRIBUTOR/SUPPORTERS:

George Fara (NEW)....\$40	Nicolae Novac..\$20
Virgil Speriusu (N)... 40	Ilie Smultea... 50
Silvia Wirnowski (N).. 50	Simon Speriusu. 40
Victor Apostolescu.... 50	Emile Vicas.....30
Ovidiu Vuia ..\$85	

COMMUNITY BULLETIN BOARD

Buletinul CR hopes its new COMMUNITY BULLETIN BOARD will bring together its professional/business & refugee communities in No. Calif. To preserve the noncommercial service/cultural orientation of the CRC journal, limited space is available at \$20/yr. (\$5/issue) to CRC member-subscribers. (Business cards or facsimile should be submitted to Buletinul CR Advertising, 124 Montecito, Oakland, CA 94610, or telephone our editor at [707] 677-3705.)

(408) 448-3412

MAXIMILIAN BUJOR, Owner

DESIGN FABRICATORS CO.

P.O. Box 9692, San Jose, CA 95157

General Contractor

Lic. # 402564 B1

Remodeling
Custom Homes

Commercial
Public Works

July 1988

S	M	T	W	T	F	S
					1	2
3	4	5	6	7	8	9
10	11	12	13	14	15	16
17	18	19	20	21	22	23
24	25	26	27	28	29	30
31						

IOAN PIZDRINT

AMERICAN EXPRESS PLUMBING, NATURAL GAS AND WATER

14975 Willey St., San Leandro, CA 94579 • (415) 352-4892

MARCK'S ENTERPRISE

MARCK CORNELIUS
Owner

2521 Grove Way 15
Castro Valley, CA 94546
(415) 881-1494

Vă oferim posibilitatea să trimiteți **COLETE LA RUDELE SI PRIETENII DVS. IN ROMANIA** prin noul oficiu care s'a deschis în Castro Valley, Calif.

Economic - Garantat - Rapid - în 5-10 zile.

Taxele vamale sunt sau vor fi plătite

în lei la destinație.

Minimum = 44 lb.--\$60

Taxe pe colete: San Francisco-București--1,80/lb.
San Francisco-Provincie--2,25/lb.

P.S. Transportul este inclus.

La cerere avem și insurance: \$1 la \$100 valoare.
Coletele sunt expediate în containere speciale în Țară.
Avem: VHR-Stereo, Radio duble cassette, cassette video și tot felul de alte aparate tehnice.

Prețurile sunt foarte convenabile--între \$240-\$580 + transportul \$75 la București, \$95 în Provincie.

Dacă doriți să ajutați rudele cu bani, Vă stăm la dispoziție cu schimb avantajos și livrare în trei zile.

Alcătuim pachete pentru persoane ocupate și care au nevoie de ajutor.

Avem legătură cu București și 14 orașe importante:

Arad, Bacău, Baia-Mare, Cluj, Constanța, Craiova, Iași, Oradea, Sătmăre, Sibiu, Suceava, Timișoara, Târgul Mureș, Tulcea.

Apelați cu încredere. Satisfacție garantată!

RHAPSODY TOURS & TRAVEL

CORINA BREGER
Owner

Unica Agenție Turistică Româno-Americană
Certificată în California

BILETE de AVION

Excursii la mare-munte

Tratamente balneare

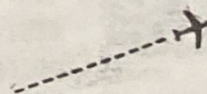
Croaziere

Inchirieri de mașini

Hoteluri

Asistență legală

PARIS - \$689
ACAPULCO - \$399
HONOLULU - \$269
TEL AVIV - \$799
FRANKFURT - \$649
BUCUREȘTI - \$799

• (408) 971-1044

95 SO. MARKET ST., STE. 460

• SAN JOSE, CA 95113

Corina Breger

CALENDAR -- SPRING/SUMMER 1988

(124 Montecito Ave., Oakland, California)

March 27 Sunday	Rom. Orth. Relig. Services Celebration: Anniversary of BESSABIAN UNION w/ROMANIA	11 a.m. 1 p.m.
April 10 Sunday	Orthodox EASTER Mass & Dinner	11 a.m.
May 14 SATURDAY	"MAY 10TH" Anniv. Celebration Evening of Dancing	7 p.m.
May 29	Mo. Orth. Svc & pot-luck lunch	11 a.m.
JUNE/ JULY	REROOFING - back of building Volunteers welcome	
June 26 Sunday	Holy Res. Orth Par. Relig. Svc (Father Ioan Sarbu)	11 a.m.
JULY 31 Sunday	Traditional ANNUAL PICNIC KNOWLAND PARK & ZOO--Oakland (Hwy. 580, 98th Ave. Exit) short prayer (no svc. @ CRC) MUSIC & refreshments VOLLEYBALL & Badminton music - zoo for children	10 a.m. 11 a.m.
Aug. 28	Reg. Mo. Orthodox Services followed by usual pot-luck	11 a.m.
Sept. 17 Saturday	CRC FOUNDERS DAY CELEBRATION Romanian dances - food - bar Evening of Dancing with the CHILDO ORCHESTRA	7 p.m.

MEMBERSHIP ROSTER -- * KEY

- *** Founders w/min. 5 units & paying \$25-\$75/mo.
- ** Founders w/min. 2 initial units & paying \$10+/mo.
- * Members & founders qualified to vote by Res. #6
(pymt of \$60 dues in last 12 mos--\$120 A/O 1/89)
- * Associates paid up for all or part of 1988

CASA ROMANA & CAPELA, INC. - (ROMANIAN HOME & CHAPEL)
124 Montecito Avenue, Oakland, California 94610 [Tel: (415) 834-8558]
- A non-profit organization under the laws of the State of California -

THE FOUNDERS

- * Clara & Victor Acatrinei
- * Liviu Bacoș
- Ioan & Virginia Balaci
- *** Alexander Blaga
- * Remus N. Bretoi
- * Maximilian Bujor
- * Valer Bursan
- ** Alexander Burz
- * Nicolae Cazacu
- ** Ion & Stela Cepoi
- Margareta Cismaru
- Eugen Coban†
- George Costache
- George Dănulescu†
- Dan C. Didescu
- Nicolae Dimitriu
- * Antonio Docan
- John Dumitru
- Mircea Goreniciu
- Sorin Issvoran
- ** Angela Jonescu
- *** Fam. George Jordan†
- * Emeric Kalman
- * Valerie Kalman
- Peter Romeo Malattia
- Otilia Bria Malattia
- Niculae Moisidis
- John V. & Ilse Moldovan
- *** Frances R. Ocneanu
- *** Traian Ocneanu
- Nick & Ana Olar
- ** Anca & Mihai Olteanu
- ** Alexander Pârnu, Jr.
- * Rodica & Vasile Ranga
- ** Mircea Rațiu
- * John Simicin
- * Ioan D. Sirbu
- *** Ilie J. Smultea
- *** Judith Clark Smultea
- * Simon & Doina Speriosu
- Ionel Spinu
- Elena Stamatescu-Greavu
- Eugen Stoia
- * Leon Vasu†

MEMBERS

- Corneliu Constantinescu
- * George Dicu
- * Traian & Milena Lalescu
- Ion & Maria Manea-Manoliu
- * Octavian Papes
- Mircea & Marinela Petrescu
- * Ion & Zamfira Pizdrint
- * Michael Popescu (S.F.)
- Mihai & Anca Stănescu
- * Anton Szigalov

Associates

- J. Boboc
- Miron Bonca
- Tiberius St. Giorogariu
- * Anton & Olivia Crihan
- * Flaviu Cristian
- * George Cristoveanu
- Cornel Dalea
- John Făgarășan
- * Dionisie Ghermani
- Dan Ghiocel
- Dumitru & Florica Ichim
- Alexandrina & Gh. Isac
- Ladis K. D. Kristof
- * Silvia Prodan Lange
- * Miron Lungu
- * George & Aurelia Melica
- Mihai Moșu
- * Nicolae Novac
- * George Pascut
- * Mary Patroan
- * Ilie Racoveanu
- * Dimitrie Radu
- * George Raica
- * Aurelio Rauța
- Jens Reuter
- * Paul Sebastian
- * Ana Simpson
- * Constantin Sporea
- Corneliu Stan
- * George Stoianescu
- * Mircea & Irene Tănăsescu
- Louis Tandi
- * Georgia Tennyson
- * Nicolae Turcan
- * Emile Vicaș
- * Ovidiu Vuia

SPECIAL ACKNOWLEDGEMENT to

Unirea de la Vest Society of
The Union & League of Romanian Societies of America &
Holy Resurrection Romanian Orthodox Parish

Anca Popescu